BRANDON SANDERSON

A JANCI PATTERSON

NEBESKÁ LETKA

KOLEKCE TŘÍ NOVEL

Nebeská letka

Vyšlo také v tištěné verzi

Brandon Sanderson, Janci Pattersonová

Nebeská letka – e-kniha

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

NEBESKÁ LETKA

BRANDON SANDERSON
A JANCI PATTERSONOVÁ

Sluneční výspa
Nový úsvit
Nekonečný břeh

TALPRESS

Text copyright © 2022 by Dragonsteel Entertainment, LLC
Interior illustrations by Charlie Bowater and Ben McSweeney
Copyright © 2022 by Dragonsteel Entertainment, LLC
Jacket art © 2022 by Charlie Bowater

All rights reserved. Published in the United States by Delacorte Press, an imprint of Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC, New York.

Překlad © 2023 by Petr Miklica

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN tištěné knihy: 978-80-7197-825-1
ISBN ePUB: 978-80-7197-839-8
ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7197-839-8
ISBN PDF: 978-80-7197-839-8

OBSAH

SLUNEČNÍ VÝSPA . . . 9

NOVÝ ÚSVIT . . . 163

NEKONEČNÝ BŘEH . . . 359

Pro Cortanu Oldsovou,
mou první čtenářku.

Pro Kentona Oldse,
který mě rozesmívá každý den.

Pro Darci Coleovou,
která mi dovolila půjčit si kus její víry.
- JP

SLUNEČNÍ VÝSPA

FREYJA MARTENOVÁ

1

V den, kdy přišel pátrač, jsem stála a zírala na hvězdy.

Ani po té spoustě měsíců jsem si na život na obloze nezvykla. Vyrostla jsem pod zemí, v jeskyni tak hluboké, že dostat se na povrch trvalo hodiny. Cítila jsem se tam bezpečně, ukrytá pod kilometry horniny. Ostatní jeskyně nad tou, kde jsem žila, představovaly jakýsi nárazník, takže tam dolů jen tak něco neproniklo.

Všichni mi teď říkali FM, ale rodiče mi původně dali jméno Freyja, po bohyni-válečnici z našeho dávného příbuzenstva. Nikdy jsem ovšem žádná velká válečnice nebyla. Všichni předpokládali, že složím pilotní zkoušky, a doufali, že vystuduji. Ale já jsem je nakonec překvapila, protože jsem chtěla létat dál. Jako pilotka jsem si mohla vybrat jakoukoliv práci v bezpečí jeskyní. A přesto jsem se rozhodla přesunout se z otevřeného povrchu planety, který byl pro mě už sám o sobě dost cizí, na jednu z těch obrovských plošin, které obíhaly nad ní a chránily ji před vším zvnějšku. Můj otec vždycky říkal, že se mi stýskalo po obloze. Bylo to ovšem naopak – obloha mě děsila. Byla tak obrovská a rozlehlá, hrozilo, že do ní spadnu a že mě pohltí.

Nebe nade mnou opanovaly další plošiny, navzájem se překrývaly a bránily mi ve výhledu do nekonečné temnoty poseté podivnými bílými hvězdami, o kterých jsem před vstupem do Obranných sil Vzdorovitých jen slýchala. Spustil mi alarm – pískající upozornění z vysílačky, že má letka je připravená k okamžitému vzletu. Bylo normální, že nás posílali nahoru nahodile. Od prvního dne jsem jako kadetka musela reagovat na zvuky sirén.

Ale dnes půlka mé letky chyběla. A my, co jsme zbyli, jsme předpokládali, že budeme mít šanci si odpočinout a nabrat síly. A že když je velitel naší letky Jorgen dole na planetě, povolají nás v případě potřeby jako poslední.

Zjevně jsme se spletli. Když jsem dorazila na vzletovou rampu, ihned jsem pochopila důvod. Nepovolali totiž jen naši letku. V pohotovosti byly všechny stíhačky. Údržba prováděla předletové prohlídky dvojnásobným tempem, zatímco piloti dobíhali ke svým strojům a skákali do kokpitů.

Rozhlédla jsem se po zbytku své letky. Bez velitele jsme nemohli vzlétnout dřív, než budeme vědět, kdo nás povede. Na plošině Rozkvět byly momentálně jen čtyři další členové naší skupiny: Kimmalyn, která patřila k mé původní letce už od začátku, a tři novější členové: Sadie, T-Box a Šanta. Nedd a Arturo byli s Jorgenem dole na planetě a velení tedy zřejmě padne na mě. Já jsem ale velet nechtěla – a věděla jsem, že Kimmalyn je na tom stejně.

Zatím jsem nikoho ze své letky neviděla, ale z otevřeného kokpitu na mě mávala kamarádka Ještěrka z letky Noční můra. Ještěrka měla jasně modré oči a černé vlasy do pasu. Netušila jsem, jak si je dokázala tak dlouho udržovat, protože mě ty moje štvaly, sotva mi dorostly po ramena. Ještěrčino skutečné jméno znělo Leiko, ale tak jako já používala skoro pořád svůj volací znak.

„FM!“ zavolala na mě Ještěrka. „Spojili tvou letku s naší. Všetečka říkala, že vás mám všechny nasměrovat k nám a že si máte nastavit vysílačky na náš kanál.“

Hvězdám stokrát dík! Samozřejmě, že bych letěla pod kterýmkoliv velitelem, ale Všetečku už jsem zažila a většina příslušníků letky Noční můra byli mí přátelé. Ještěrka byla zhruba tak stará jako já – absolvovala výcvik těsně přede mnou. Protože byli o rok výš, měli sklony být na mladší piloty tvrdí. Jenže Nebeská letka se díky naší kolegyni Vývrtce stala tak trochu legendou. Získala nám respekt, o kterém se většině začínajícím pilotů mohlo jen zdát.

„Máš tušení, co se děje?“ zeptala jsem se Ještěrky.

„Fakt ne,“ zavrtěla hlavou. „Ale Všetečka už je ve vzduchu. Asi bychom se tam měly vydat taky.“

„Díky, Ještěrko,“ odpověděla jsem a rozeběhla se ke své stíhačce. Cestou jsem míjela Kimmalynin stroj, byla už v kokpitu. Když jsem

se drápala do toho svého, všimla jsem si poblikávající kontrolky a přepnula svou vysílačku na její soukromý kanál.

„FM," promluvila na mě Kimmalyn, zatímco jsem připravovala stíhačku. „Víš, co se děje?"

„Nemám tušení," přiznala jsem se. „Nějaký útok?" Často jsme museli řešit útoky menších skupin krellských stíhaček, ale povolání nás všech naráz by ospravedlňovala pořádně velká ofenziva.

„Já taky nic nevím," odpověděla Kimmalyn. „Ale právě jsem viděla Vývrtku. Vrátila se."

Zamrkala jsem, mé ruce na ovladačích ztuhly. Spensa použila své zvláštní mentální schopnosti k opuštění naší zkázou ohrožené planetky a vrhla se do nějaké šílené špionážní mise, při které se pokoušela našemu nepříteli ukrást technologii hyperpohonu. Dokud tuhle technologii nebudeme mít, zůstaneme tu uvěznění. Ryby v líhni, které čekají na harpunu. Vývrtka byla pryč pár týdnů a vím, že se Jorge i admirál Cobb báli, jestli se vůbec vrátí.

„Přivezla nám hyperpohon?" zajímala jsem se.

„To nevím," řekla Kimmalyn. „Ale pochybuju, že nás povolali náhodou. Myslím, že s sebou přinesla potíže. Jak vždycky říkala Svatá:‚Potíže se drží spřízněných duší.'"

V tomhle měla Kimmalyn asi pravdu. I když jsem byla ráda, že se Spensa vrátila, nemyslím, že by to pro nás bylo dobré znamení. Pokud někde udeřila pohroma, obvykle v samém jejím středu stála Vývrtka. Ne, že by ji nutně musela *způsobit*, ale jako kdyby se to za ní vleklo.

Aktivovala jsem rázový prstenec a pak vyrazila ze startovací rampy za tou spoustou ostatních lodí ve vzduchu. Samotná plošina byla vysoko nad planetou a představovala součást rozsáhlé vrstvy plošin a suti, které zakrývaly téměř veškerý výhled na oblohu z povrchu planety.

Tady nahoře bylo zatroleně hodně lodí. Nevím, jaké potíže s sebou Vývrtka domů přitáhla, ale admirál Cobb jich nechtěl ušetřit nikoho z nás. Jestli byl tohle den, kdy se nás Nejvyšší instance chystala zničit, pak jsme jim zřejmě měli ukázat, jak moc jsme nebezpeční.

Přeladila jsem na kanál letky Noční můra a s Kimmalyn jsme vyrazily na souřadnice, které nám Všetečka dala. Šlo o prostor mezi

dvěma nejbližšími plošinami. Většina zbývajících členů Nebeské letky tam už byla, včetně T-Boxe i Šanty, dvou pohodářů, se kterými byla skvělá zábava, ale tak trochu se jim občas nedostávalo zdravého úsudku, a Sadie, která se mnou létala ve dvojici během těch týdnů, co byla Vývrtka pryč.

„Vítejte v letce Noční můra," pozdravila naši pětici Všetečka. „Krychle, dneska je tvůj parťák Suši."

„Rozumím," potvrdila Kimmalyn.

„Jsme tu všichni," pokračovala Všetečka, „takže se vydáme po stanovené trase od plošin a přesuneme se na pravé křídlo bojiště. Ohlaste se."

Jeden po druhém se piloti Noční můry ohlásili s uvedením čísla lodě a volacího znaku. V Nebeské letce jsme svá čísla několikrát změnili. Momentálně jsem byla Nebeská 5 a příslušníci mé letky si nechali svá původní čísla, která postupně nahlásili hned, jak skončili piloti z Noční můry.

Rychlostí Mag-3 jsme se vydali v řadové formaci kupředu a proplétali se mezi jednotlivými vrstvami plošin. Pak se Všetečka vypravila jako první na nejvzdálenější stranu bojiště a my ji následovali. Rozvolnili jsme formaci a směřovali ve tvaru širokého písmene V pryč od autonomních dělových plošin. Zkracovali jsme si cestu tak, že jsme nekopírovali zakřivení planetární orbity. Mířili jsme přímo proti blížícím se lodím.

Zaregistrovala jsem přitom dvě bitevní lodě, které na nás číhaly už několik týdnů v černotě vesmíru. Děsivé a mohutné obrysy bitevníků byly zcela jiné než naše elegantní stíhačky. Rozhodně je neprojektovali na lety v atmosféře a překonávání odporu vzduchu. Nic takového jsme na Detritu neměli. Naše největší dopravní lodě dokázaly pojmout sotva pár desítek pasažérů.

Za nimi teď byla patrná další dlouhá a hranatá loď. Ta musela dorazit nedávno. Proti temnotě toho moc vidět nebylo, ale určitě se tam nacházely i menší lodě, seskupené v jednom chumlu. Asi se k nám blížili vysokou rychlostí, ale na tu dálku to bylo obtížné poznat, dokonce i na mých monitorech.

„Máme rozkazy přesunout se na pravé křídlo a střetnout se s nepřítelem," hlásila Všetečka. „Posílají sem hodně dronů, ale současně i padesát lodí s piloty."

Padesát? Byli jsme zvyklí bojovat s většími skupinami dronů i v menších počtech, ale ne s *padesáti* pilotovanými loděmi.

„Letové velení tvrdí, že podle jejich informací lodě neřídí špičkoví piloti nepřítele," navázala Všetečka. „Ale současně nevíme, co jsou zač, takže s nimi svedeme souboj co nejdál od plošiny Rozkvět."

Některé z dalších letek se shromáždily mimo dosah dělových plošin a čekaly na rozkazy. Tenhle typ prvního kontaktu bude tedy něco jako experiment. Jestliže Velení nevědělo, co je to za síly, potřebovalo prostudovat jejich chování dřív, než nasadí celou flotilu. Ze strategického hlediska to dávalo smysl.

Ovšem představa, že jste objekt experimentu, nebyla nijak uklidňující. Jeskyně, kde jsem vyrostla, byla sídlem výzkumného zařízení, které testovalo vše – od složení nové zubní pasty až po účinky jedovatých chemikálií. Někteří mí přátelé ze skupiny Pochybovačů hovořili o tom, že jednou na zařízení zaútočí a propustí všechny laboratorní krysy, jejichž život byl smutný a často i krátký. Viděla jsem jednu, které se podařilo utéct. Vykousala si většinu chlupů ze zadních běhů, které byly pokryté boláky z nějaké chemické reakce. Tedy alespoň doufám, že ne od zubní pasty.

Někdy jsem s těmi krysami cítila spřízněnost.

Když jsme vyletěli nad plošiny, ozvala se mi přes soukromý kanál má letecká partnerka Sadie. „Jak to Všetečka myslí, že neví, co jsou ty věci zač?" byla zvědavá. „Jak můžou vědět, že to nejsou dobří piloti?"

„To nevím," přiznala jsem. „Ale podle mě budeme mezi prvními, kdo to zjistí."

Sadiin kanál ztichl a pak, o chvilku později, znovu zazářila kontrolka pro její kanál. „Kéž by tu byli ostatní."

„Těmi ostatními myslíš Vývrtku," doplnila jsem ji. Nechtěla jsem si ji dobírat kvůli jejímu nepřehlédnutelnému obdivu ke Spense. Ostatní, zejména Nedd, si takové servítky nebrali.

„Podle mě je úžasná pilotka! Nemyslíš, že by naše šance byly větší, kdyby tu byla?"

„Krychle říkala, že viděla Vývrtku, ještě než nás povolali. Takže tu pravděpodobně *je*."

Jenže nelétá s námi. Co *tohle* znamená?

„Vážně?" zaradovala se Sadie. „To zvyšuje naše šance, ne?"

Sadie s námi už párkrát bojovala, ale v poslední době útoků Krellů ubývalo, zejména od chvíle, co se objevily ty velké bitevní lodě. „Pravděpodobně," souhlasila jsem. „Ale naše šance budou o dost vyšší, když o nich nebudeme přemýšlet a místo toho se zaměříme na to, co je před námi."

„Jo," řekl Sadie. „Koncentrace. Tak by to udělala Vývrtka."

„Stejně tak by adresovala nepřátelům drsné pokřiky plné násilí. Takže předpokládám, že bys to mohla taky zkusit."

„No jo! Pryč s vámi, hanebné… ve vesmíru se vznášející… lodě plné… hanebníků! Nechť všichni zemřete bolestnou, ohnivou smrtí! Co tohle?"

„To bylo rozhodně dobrý," pochválila jsem ji. „Udělalo se ti po tom líp?"

„Trochu. Musím trénovat. Nechť všichni vybuchnete ve velkých ohnivých explozích, blížící se lodě bez špičkových pilotů čert ví odkud!"

„Hm, Varto? Možná bys měla cvičit individuálně a pak se podělit o výsledky, ano?"

„Jasně," odpověděla Sadie. „Spolehni se."

Vysílačka ztichla a ponechala mě o samotě s mými myšlenkami. To, co jsem řekla Sadie o soustředění, byla pravda, ale vždycky mi šlo líp rady dávat než dodržovat.

„Připraveni, letko?" ozvala se Všetečka.

„Nebeská pět připravena," odpověděla jsem. Pak jsem poslouchala přes vysílačku další hlasy, které dělaly totéž. Bylo nás víc než obvykle, ale pořád jsem měla divný pocit, protože mi chyběl Jorgen, Nedd a Arturo.

Nenapadlo by mě, že by někdo z nás, snad kromě T-Boxe, byl tak hloupý, aby uvěřil oficiálnímu důvodu jejich nepřítomnosti. Nepošlete velitele letky *a* jeho dva asistenty na dovolenou naráz, nemáte-li k tomu dobrý důvod.

Jak jsme se blížili k pravé straně nepřátelských formací, odtrhlo se pár stíhaček a vydaly se přímo k nám.

„Varto, FM," ozvala se Všetečka na společném kanále, „vydejte se proti nepříteli a pak proveďte úhybné manévry. T-Boxi, Šanto, leťte za nimi. Sledujte, jestli skočí po návnadě, a prohoďte se."

Odpojily jsme se se Sadie od formace a vyrazily na plný pohon

k protivníkovi. Během chvilky po nás šly čtyři stíhačky. Vedly jsme je kolem vnějších plošin obklopujících planetu.

Pak jsme se Sadie zahájily úhybné manévry, křižovaly jsme prostorem ze strany na stranu, aby pronásledovatelé nemohli pořádně zamířit. Zkontrolovala jsem distanční senzory. Ze čtyř strojů, které po nás šly, byly dva drony a dva pilotované stíhačky. Ty, o kterých jsme předpokládaly, že nemají na palubě zkušené piloty.

„FM a Varto, držte kurz," velela Všetečka. „Krychle, běžte do nich."

„Rozkaz!" vykřikla Kimmalyn a za pár vteřin stíhačka, která ke mně byla nejblíž, dostala zásah a začala provádět úhybné manévry před Kimmalyninou palbou.

„Brzy budeme míjet dělovou plošinu," oznamovala jsem Sadie. „Zkusíme pro Krychli zajistit podporu automatickou palbou."

„Budu tě krýt," slíbila Sadie. Přesunula se na pozici a já teď letěla blíž k planetě vysokou rychlostí nad tou spoustou plošin a hromadami suti, co zakrývala Detritus jako volné střepiny nějaké rozbité lastury. Pořád jsem držela nahodilý kurz a vyhýbala se dávkám z destruktoru. S každým úhybem jsem se o něco přiblížila k planetě. Přitom jsem s pomocí dat na přístrojové desce odečítala, kolik mi zbývá k dosažení dělové plošiny. Většina z nich fungovala automaticky a pálila stejně tak po nás, jako po nepříteli. Naše Technická divize zatím nedokázala proniknout do jejich systémů a dostat je pod kontrolu. Nepřátelské lodě – drony i pilotované – měly dost rozumu, aby se dělovým plošinám vyhýbaly, ale někdy byly naším pronásledováním zaujaté natolik, že…

A bylo to tu.

Jedna z lodí, kterou jsem měla za ocasem, vybočila příliš doprava a dělový systém na nejbližší plošině vypálil. Loď mi zmizela v tiché explozi ze senzorů. Kimmalyn pálila po druhém dronu, zatímco Sadie zaměstnala poslední loď sérií chytrých manévrů, aby ji dotlačila přede mě. Vystřelila jsem po ní svým světelným kopím a pak se katapultovala kolem ní. S pomocí setrvačnosti jsem ji přesměrovala do dosahu automatických palebných věží. Plošina znovu vypálila a loď se rozprskla na kousky, když její vzduchové nádrže zazářily jasným plamenem.

„Dobrá práce," pochvalovala si Sadie.

Byla jsem si jistá, že to byla *průměrná* práce, ale nechtěla jsem se s ní přít. Ne uprostřed bitvy. Mohla by to brát jako urážku a já jsem potřebovala, aby si udržela bojovou morálku.

„Díky," odpověděla jsem. „Od tebe taky."

„Většinu jsi zvládla ty sama."

Sadie byla lepší pilotka, než si myslela, ale ani o tomhle jsem si uprostřed boje povídat nechtěla.

Provedli jsme ostrý obrat a vydali se rychle zpátky k naší letce, na pravé křídlo bitvy. Ostatní letky teď zaměstnávaly nepřátelské stíhačky a vypadalo to, že bitva probíhá dobře.

Jestli tohle bylo to nejlepší, co proti nám Nejvyšší instance dokázala nasadit, možná jsme přece jen měli šanci.

Letěly jsme teď se Sadie směrem k Všetečce a její partnerce a pomáhaly jim zbavit se několika pronásledovatelů. Sadie se rychle přiblížila k jedné z nepřátelských lodí a s pomocí IMP ji připravila o štít. Pak se přesunula na okraj bojiště. V té chvíli jsem vyrazila dopředu a spustila palbu z destruktoru na v téhle chvíli už bezbrannou loď.

„Krychle, zvládneš krýt Vartu?" zeptala jsem se Kimmalyn na společném kanálu.

„Krychle má práci," odpověděla Ještěrka. „Postarám se o to."

Stroj přede mnou zazářil explozí nad rázovým prstencem, a protože tu nebyl vzduch, který by ho zpomalil, vrak pokračoval v pohybu svým původním směrem. Uhnula jsem a pokračovala k Sadie a Ještěrce. Když jsem se k nim přiblížila, podařilo se Sadie znovu zaktivovat štít.

„Dobrá práce," ocenila nás Všetečka na společném kanálu. „Nebeská letko, vždy je pro nás potěšením s vámi spolupracovat."

Usmála jsem se. Pracovali jsme jako skupina dobře, i když jsme spolu nelétali pravidelně. Než jsem nastoupila k OSV, nechápala jsem, co lidi motivuje k tomu, aby bojovali pohromadě – a aby v tom pokračovali dál, i když kolem nich umírají jejich přátelé. Nikdy jsem neměla pocit, že násilí je nejlepší způsob jak řešit problémy, ačkoliv mi bylo jasné, že pokud nás chtějí Krellové zlikvidovat bombami, je násilí tím *jediným* řešením jak přežít. Přesto mě ty řeči o slávě rozčilovaly, šlo o způsob, jak Národní shromáždění mohlo ospravedlnit cokoliv – stačilo jen říct, že to pomůže v boji

proti Krellům. Dřív jsem si říkala, že jsou piloti jako ovce. Zkušené, odhodlané, uznávané ovce, které dělají to, co jim řeknou, protože nic lepšího neumí.

Ale teď jsem chápala to pojivo, co nás drží pohromadě, a nebyla to naše hloupost. Bylo to spojení lidí, kteří společně čelili smrti. Byl to pocit sounáležitosti, toho, že jste součástí něčeho většího a důležitého. I když jsem pořád nebyla přesvědčená, že je všechno správně. Nikdy jsem neměla pocit, že k tomu, abych našla své místo na světě, potřebuju armádu. A tohle se pořád nezměnilo.

Věděla jsem ovšem, že beze mě by mým přátelům bylo hůř, a to mě nutilo létat, i když z toho na mě jinak šla hrůza.

„Nové rozkazy," hlásila Všetečka na společném kanálu. „Přecházíme *pouze* k úhybným manévrům a odpojíme komunikátory."

Pardon? „Všetečko, říkala jsi *odpojit* komunikátory?"

„Tak zní rozkaz, FM," potvrdila Všetečka. „Odpojit všechny komunikátory. A nezapínat je za žádných okolností."

To nemohla být pravda. Bez schopnosti komunikovat jsme jako letka nedokázali spolupracovat. Skončíme roztroušení po bitevním poli. Dobří piloti jsou dobří i v komunikaci. Tohle jsem se naučila od Cobba. Bez schopnosti spolu hovořit…

Dobře, nebylo to *přesně* totéž jako létat poslepu, ale bylo to zatraceně o dost blíž, než mi bylo milé.

„Takže se stáhneme?" ujišťovala se Ještěrka.

To by možná bylo proveditelnější. Pokud poletíme zpět za dělové plošiny, můžeme se alespoň schovat, nebo se přesunout k plošině Rozkvět pod příkrov suťového pásu.

„Negativní," promluvila Všetečka. „Vypnout komunikátory. Provádějte úhybné manévry. Pokuste se zaměstnat nepřítele a vyčkejte dalších instrukcí."

„Instrukcí?" podivila jsem se. „Jak nám chceš dávat instrukce, když máme vypnuté *komunikátory*?"

„Piloti, musíme přejít na radiové ticho," trvala na svém Všetečka. „Rozkaz je přímo od admirála Cobba. Držte se dál ve dvojicích. Když zůstanete sami, najděte si jiného člena letky a zůstaňte spolu. Uvidíme se na druhé straně. Všetečka končí."

Zatroleně. „Varto," promluvila jsem na soukromém kanálu. „Slyšela jsi Všetečku. Musíme se držet blízko sebe." Netušila jsem, co

má Velení za lubem, ale Cobb by nedával rozkaz, kdyby neměl dobrý důvod. „Drž se mě." Byla jsem starší pilotka. Mým úkolem bylo udržet ji naživu.

„Jo, jasně," drmolila Sadie. Podle hlasu neměla daleko k panice a já jsem se jí nedivila. Hrůza svírala krk i mně, když jsem natahovala ruku ke komunikátoru.

A pak jsem ho odpojila.

2

Svět ztichl, byl slyšet jen hukot mých přístrojů. Lodě kolem mě nevydávaly žádný zvuk a bitva pokračovala. Poprvé jsem záviděla Spense její loď vybavenou umělou inteligencí. Švitořila sice jako Kimmalyn, když to přežene se zákusky, ale přinejmenším nebyla… potichu.

Letěly jsme se Sadie v těsné formaci, abychom na sebe pořád viděly. Bitva přede mnou se tříštila. Lodě, které ještě nedávno létaly společně, se rozpadly do dvojic, zatímco nepřátelské formace zůstaly většinou stejné a pronásledovaly naše stroje ve skupinkách po třech i po čtyřech. Protivník měl početní převahu, ale létali jsme lépe a vodili je kolem v kruzích.

Sadie bude čekat, že ji povedu. Musela jsem vymyslet plán, vykoumat, jak využít tenhle nový rozkaz v náš prospěch a jak tu myšlenku svým letovým stylem předat, protože mluvit spolu jsme už nesměly.

Ale u všech hvězd, to ticho bylo nesnesitelné.

Natáhla jsem ruku k poutku u pasu své kombinézy. Při pilotování jsem svůj transmitér nikdy nepoužívala, Jorgen by neměl radost, kdyby se na pozadí v komunikátoru ozýval nějaký hluk. Transmitér sice nevysílal pásmový signál, ale uměl něco lepšího.

Přehrával *hudbu*. Přenosné transmitéry byly drahé a vzácné. Otec mi ho věnoval, když jsem se stala pilotkou – když jsem byla doma, stejně jsem ho používala častěji než on. Dnes jsem chtěla něco svižnějšího, něco, co se rozhodně nesvedou sehrát na mém pohřbu hudebníci na tři nástroje.

A tak jsem si pustila jednu ze svých oblíbených, píseň, kterou otec označoval jako „big band“, ačkoliv mnoho dalších písní obsahovalo mnohem víc nástrojů. Asi jsem to chápala: ten „band“ nebyl velký kvůli počtu hráčů (ten byl pořád vyšší než u jakéhokoliv tělesa, co kdy hrálo v jeskyních na Detritu), ale kvůli zvukům, které vyluzovali. Byly hlasité a řízné, jako kdyby se vás ta hudba pokoušela roztočit a házet s vámi sem a tam.

Podupávala jsem jednou nohou, poslouchala rytmus a současně oblétala vnější hranici bojiště. Dívala jsem se a přemýšlela, co dál. Naše rozkazy zněly držet se úhybných manévrů, ale existovala spousta triků, které bylo možné považovat za „úhybné manévry“, a přesto se jimi dali ničit nepřátelé.

Příležitost se naskytla ve chvíli, kdy se tři lodě odpojily od hlavního bitevního šiku a vydaly se k nám. Vyrazila jsem dopředu, hlavou kývala do rytmu bubnů. Protivníci mě začali pronásledovat. Sadie jsem nechala vzadu, aby si zastřílela z destruktorů. Pořád je používala zbytečně moc – jako kadetku ji neučil Cobb, proto jsme jí museli po absolvování akademie poskytnout nějaké ty rady navíc, aby s námi stačila držet krok.

Ve chvíli, kdy měli Krellové aktivované štíty, toho destruktory moc nedokázaly. Jenže používat IMP a přitom tvrdit, že provádím úhybné manévry, moc nešlo. IMP by zlikvidoval můj štít i štíty Krellů a k tomu jsem se bez komunikace neodvážila. Kdybych se dostala do skutečných problémů, neexistoval způsob, jak si zavolat pomoc.

Čekalo se od nás, že budeme létat defenzivně, ale to neznamenalo, že dovolím, aby nás tyhle lodě sestřelovaly z oblohy. Kývala jsem hlavou do rytmu a kroužila kolem suti, která se vznášela nad plošinami, pořád mimo dosah dělových systémů.

Světelným kopím jsem zachytila jeden z nepřátelských dronů a aktivovala pomocné motory jeho směrem. Tím pádem jsem ho za sebou táhla ke skále. Sadie vyrazila dopředu a stáhla na sebe další dvě lodě, zatímco já jsem pořád spěchala směrem k suti. Pak jsem pomocné motory obrátila a v poslední chvíli odpojila světelné kopí. Současně jsem podletěla suť, zatímco krellská loď narazila do skály nade mnou.

Přehnala jsem to. Mé GravKapy vyskočily na maximální hodnoty

a na mě zaútočilo tak silné přetížení, že se mi nahrnula do hlavy krev. Na malou chvíli jsem viděla rudě, ale zpomalila jsem a udržela se při vědomí, ačkoliv hudba v mých uších prapodivně kolísala a světelné kontrolky lodi mi plavaly před očima.

Začala jsem se vzpamatovávat, ale pořád se mi točila hlava. Všimla jsem si, že Sadie letí ke mně a ty dvě lodě už ji nepronásledují. Nevěděla jsem, jestli se jich zbavila, nebo je v době, kdy jsem měla jiné starosti, zlikvidovala, ale byla jsem ráda. Zvedla jsem prst, abych jí zavolala a řekla jí to, ale pak jsem si vzpomněla.

Ticho. Musíme létat v tichu.

A pořád jsem nechápala *důvod*. Oblétaly jsme se Sadie bojiště a hudba vystoupala do crescenda. Pak jsme se znovu vydaly do středu bitevního pole.

Do zvuků hudby se ozvalo pípání mých distančních senzorů. Varování, že se přímo na mě řítí vysokou rychlostí nepřátelské lodě. Neodvážila jsem se dát tu hudbu víc nahlas, i když jsem chtěla. Přešla jsem do vlnivého stylu letu, pohybovala jsem se v rytmu lesního rohu – a první nepřátelská loď se mému rytmu přizpůsobila, jako kdyby chtěla naletět přímo do mě. Šla jsem střemhlav dolů, Sadie mě následovala…

Vyrovnala jsem svůj stroj ve chvíli, kdy mi přímo před přídí proletěla jedna z našich stíhaček.

Noční můra Sedm. Ještěrčina loď. Pronásledovaly ji čtyři stíhačky Nejvyšší instance. Jedna se oddělila, aby mě zkropila palbou z destruktorů.

Zatroleně. Kde má Ještěrka parťáka? Přiletěla tak blízko, abych si jí všimla, protože nemohla požádat o pomoc vysílačkou. Natočila jsem trysky a vyrazila Ještěrčiným směrem. Sadie za mnou spustila příval palby na osamělou loď v naší blízkosti. Jednotlivé dávky jako by ladily s bubnem z mé hudby. Sadie provedla Ahlstromové smyčku, aby se obloukem vrátila zpátky a mohla se vydat za mnou. Možná ji ta loď pronásledovala dál, ale musela jsem jí teď věřit, že si s ní poradí.

Se čtyřmi loděmi na ocase byla Ještěrka ve větším průšvihu – a potřebovala pomoc. Měli jsme lepší výcvik, ale síly Nejvyšší instance mívaly vždycky výkonnější destruktory a odolnější štíty. Zrychlila jsem na Mag-4, abych je dohnala. Ještěrka přede mnou

provedla roztočené dvojité nůžky, pokoušela se tak setřást své pronásledovatele. Jenže ti se jí drželi dál. V téhle skupině byly jen pilotované lodě a spolupracovaly lépe než drony, proti kterým jsme obvykle bojovali. Když Ještěrka dokončila nůžky, jedna z krellských lodí ji zasáhla střelou z destruktoru.

Museli jsme jí pomoct. Pořád měla štít, ale oslabený. Ještěrka věděla, co dělá – směřovala k dělovým plošinám, kde jsme mohli dotlačit protivníka dostatečně blízko k obranným kanónům. Jenže jsme od nich byly pořád příliš vzdálené. Nebylo to reálné.

Celé mé tělo se chvělo v synkopách hudby. Zahájila jsem palbu na nejbližšího Krella, přinutila jsem loď k únikovému manévru, a tím se musela odpojit od Ještěrky. Sadie se přilepila ke mně a během chvilky přidala rychlost a předletěla mě.

Udělala teď ze sebe cíl a poskytla mi prostor k tomu, abych se postarala o jiné lodě, zatímco ona a Ještěrka se staly cílem palby z destruktorů. Byl to riskantní krok – přestože Sadie měla pořád nedotčený štít, destruktory Krellů by ho mohly rychle zničit. Kdybych měla svou vysílačku, křičela bych na ni, ať se stáhne a přestane být tak neopatrná. Jorgen by tenhle manévr nikdy neschválil.

Ale to nešlo. Nemohla jsem jí nic říct. Místo toho jsem letěla za ní a v plné rychlosti se na sebe snažila stáhnout jednu z krellských stíhaček.

Blížili jsme se k dělovým plošinám a jeden z krellských pilotů skočil na návnadu a vydal se za Sadie. Ta provedla perfektní dvojité nůžky a uhnula palbě destruktoru.

Naprázdno jsem vystřelila světelné kopí a to už se obě lodě řítily na Ještěrku a obě současně na ni vypálily z destruktorů.

Ještěrka většině střel uhnula, ale nestačilo to. Bliklo to a její štít zmizel.

Položila jsem ruku na tlačítko komunikátoru a pak ji zase stáhla. Byly jsme odkázané samy na sebe. Zrychlila jsem, vletěla před krellské stíhače a pokoušela se je odlákat. Kdyby mě pronásledovali, mohla bych jim uniknout, zatímco Ještěrka by si někde stranou reaktivovala štít.

Ale nevyšlo to. Krellové se dál soustředili na Ještěrku a další zásahy destruktorů dopadly na její trysky. Loď se dostala do spirály a začala padat k planetě. Bezmocně jsem sledovala, jak se její stroj

dostal na dostřel dělových plošin a explodoval v ohnivém mraku. Výbuch podtrhl rachot činelů.

„Ne," zašeptala jsem. *Ne.*

Sadiina loď se přiblížila k mojí. Ještěrka už nebyla, zničehonic. Už nikdy mi neřekne, že moje boty v kombinaci s kombinézou vypadají pitomě, ani nebude provokovat Nedda k soutěži ve stavbě věží z řasových proužků. Tohle bylo definitivní.

Dokonce jsem ani nemohla zavolat Všetečce, aby o tom věděla. Ani jsme se nemohli vydat pro Ještěrčin odznak – loď zničená tímhle způsobem ve vakuu nebude dobrá ani na náhradní díly. Ještěrka bude mít jen symbolický obřad, nebude to skutečný pohřeb pilota.

Soustředila jsem se na hudbu, i když skladba se už blížila ke konci. Motivy nabíraly na důrazu, bubny vířily v odsouvaných synkopách. Lodě, které zlikvidovaly Ještěrku, se obracely, a to Sadie ještě nesetřásla stroj, který měla za ocasem. Společně jsme se Sadie křižovaly sem a tam, dokud to lodě nevzdaly a nešly si hledat snazší cíle.

Skladba skončila a v uších se mi rozlehlo ticho jako ozvěna.

Ještěrka byla mrtvá. Už nikdy neuslyším její hlas. Natáhla jsem ruku po transmitéru a pustila si další skladbu. Vybrala jsem si oblíbený kousek, který se hrál na nástroj, jemuž táta říkal klavír. Ukazoval mi i jeho obrázek na jedné z desek, ale já jsem si nedokázala představit, jak velká lavice s tlačítky může vydávat tóny, které slyším v písni – svižné a rytmické – a přitom se to všechno hezky slévá dohromady jako dobře vyladěný stroj.

Tahle hudba byla klidnější než big band, ale mě stejně najednou opustil veškerý elán. Zařadila jsem se před Sadie a vedla ji mimo bojiště. Potřebovala jsem chvilku na vyčištění hlavy. Nedostatek soustředění by nás mohl obě zabít. Truchlit jsem mohla později, teď jsem se musela koncentrovat. A udržet Sadie naživu. Musela jsem…

Najednou se temnota prostoru jakoby *pohnula*. Působilo to dojmem, že od sebe někdo odtáhl vrstvy vesmíru, protože celé bojiště se zavlnilo a jedna vrstva se oddělila od druhé, vše se kroutilo ve vlnách a ohybech. Zatřásla jsem hlavou, vždycky jsem se bála, že si jednou přetížení vybere daň na mém mozku. Co budu dělat, když se octnu ve stavu nouze? Vysílačkou si o pomoc říct nemůžu. Ani nepožádám o svolení k návratu.

A tak, i když Sadie letěla vedle mě, jsem byla pořád naprosto a zcela sama, zatímco ty hluboké stíny ještě víc zatemňovaly černotu vesmíru a stahovaly se nad námi jako pohřební rubáš. V dálce, až za kroužícími stroji, se začala vynořovat nějaká hmota. Možná další loď, ale takovou jsem ještě neviděla. Z vnitřního jádra trčely hroty a celé to vypadalo jako hlavice palcátů. Bylo to obrovské, možná stejně jako Detritus, ale s ohledem na vzdálenost těžko soudit. Tu hmotu okamžitě začala halit mračna prachu a vytvářela tvary, které neexistovaly – nemohly existovat – a které se ohýbaly tak, jak se postupně oddělovaly vrstvy reality, a pak se znovu přeformovávaly po celém bitevním poli a vlnily se hluboko do rozlehlého vesmíru. Hudba klavíru se stejně tak pohybovala ve vlnách a dodávala výjevům děsivé pozadí.

Zatroleně, co *to* je?

Můj prst se vznášel nad tlačítkem komunikátoru a třásl se. Znovu a znovu se mi přehrávala v hlavě exploze Ještěrčiny lodi, i když jsem se ji snažila vytěsnit. Přicházím o rozum? Je to snad nějaká reakce na prožité trauma? Měla bych si s *někým* promluvit, ne? Musím nahlásit, co vidím. Jenže když jsem sledovala chování ostatních lodí na bojišti, začínala jsem si být stále jistější, že nemám halucinace.

Nebyla jsem jediná, kdo z toho byl zaražený. Stroje, které doteď prováděly manévry, opouštěly své kurzy a začaly se rozptylovat do prostoru. Bojiště se roztáhlo, spousta lodí se vzdálila z jeho středu a snažila se zřejmě vyhnout zásahu, zatímco piloti přemýšleli nad tím, co vlastně vidí.

Nebo se o to alespoň pokoušeli. Nebyla jsem si jistá, jestli existuje nějaká možnost, jak se s *tímhle* srovnat. Nemohlo to být reálné – barvy a tvary byly příliš šílené, příliš nereálné.

Musel to být hologram, nebo nějaká iluze. Něco podobného, co kdysi zmátlo Spensina otce a přimělo ho útočit na jeho spolubojovníky. Až na to, že tahle taktika by měla působit jen na cytoniky, lidi s defekty – anebo s výhodami, jak jsme se teď začínali učit – v mysli, které jim umožňují cestovat a komunikovat napříč obrovskými vesmírnými dálavami. Na každého by to působit nemělo.

A jestli tohle byl hologram, pak byl zatroleně *velký*. Odkud mohla jít ta projekce? Z těch velkých nepřátelských lodí? Jsou zaparkované nad Detritem už pěkných pár týdnů a nic takového dosud nepřed-

vedly. A navíc to vypadá, že ta vize má stejný účinek na piloty Vzdorovitých i Nejvyšší instance. Vypálila jsem znovu z destruktorů a sledovala, jak se v dráze střely vlní prach a reaguje na tu sílu.

Ten prach byl alespoň skutečný. Ale co bylo tohle? A kde se to tu vzalo?

Lekla jsem se, Sadiina loď vletěla přede mě a stáhla se rychle zpátky. Pohybovala se teď nebezpečné blízko, když jsem vykoukla z okna, viděla jsem jí do kokpitu.

Sadie se na mě podívala, oči měla vytřeštěné hrůzou. Nevěděla jsem, co mám udělat – mluvit jsem na ni nemohla. Místo toho jsem tedy jen zavrtěla hlavou. Netušila jsem, co se děje. A z toho, jak to vypadalo, se zdálo, že to netuší *nikdo*.

A pak, bez jakékoliv výstrahy, se záhyby vesmíru začaly vlnit a ten prapodivný jev zmizel. Bojiště se opět vyrovnalo, bylo čisté a jasné, veškerý prach odplynul, jako kdyby ho něco odsálo těmi trhlinami v realitě tam, odkud vzešel.

Můj prst se znovu chvěl nad tlačítkem komunikátoru, ale nakonec jsem spustila ruku a chytila se přístrojové desky. Dostala jsem rozkaz komunikátor vypnout a doteď ho nikdo nezrušil.

Na malou chvilku to vypadalo, že se lodě přeskupují – jak protivník, tak naši spolubojovníci se stáhli dozadu. Snad přemýšleli o tom, proč proti sobě vlastně bojují.

A pak se nepřátelské síly otočily, téměř synchronizovaně, a začaly se přesouvat k té obrovské dopravní lodi. Obvykle platilo, že když se nepřítel stáhl, nepronásledovali jsme ho. Ale stáhnout se bez rozkazu jsme taky nemohli.

Bylo bezpečné znovu aktivovat komunikátory? Prohlížela jsem si bojiště, hledala očima další příslušníky naší letky. Zahlédla jsem Všetečku, jak se svou parťačkou letí na plný chod k nám. Když se přiblížila, otočila trysky, aby zpomalila, a zařadila se vedle mě. Za ní byli T-Box a Šanta. Všetečka na mě zuřivě mávala rukou a ukazovala na svou vlastní vysílačku.

Vypnula jsem transmitér a nahodila vysílačku. „Všetečko?“ oslovila jsem ji. „Co to *zatroleně* bylo?“

„Podle velitelství pátrač,“ hlásila Všetečka. „Netuším, co to znamená, ale už jsem slyšela nějaké povídačky.“

Ano, slyšeli jsme je všichni. Kimmalyn a pár dalších pilotů z Ne-

beské letky byli u toho, když se technikům podařilo dešifrovat záznam toho, co se stalo lidem, kteří dřív žili na naší zapomenuté planetě. Sama jsem ty záběry neviděla, ale slyšela jsem o nich. Ve vesmíru vedle planety se zhmotnilo cosi obrovského a spolklo to všechny a všechno, co tam žilo. Očekávala jsem, že to bude víc… reálné. Víc hmotné. Tohle ani živého tvora nepřipomínalo.

Ale jestli *tohle* bylo to, co to mělo být, jak to, že jsme pořád naživu?

„Všetečko," promluvila jsem znovu. „Ještěrka dostala zásah z dělové plošiny. Šli po ní Krellové. Snažily jsme se ji zachránit, ale…"

„Rozumím, FM," řekla Všetečka. „Jsi si jistá, že nepřežila?"

Polkla jsem. „Naprosto. Padala ve spirále, dostala se na dostřel dělové plošiny. Z její lodi nic nezbylo."

Vysílačka opět zmlkla. Všetečka byla velitelkou Ještěrčiny letky. Mně se ji sice nepodařilo zachránit, ale Všetečka u toho ani nebyla.

Cítila se zodpovědná za její ztrátu jako já, možná i víc.

„FM? Všetečko?" ozvala se Sadie, která až teď dostala zprávu, že už je zase bezpečné pustit si vysílačku. „Co se právě stalo?"

„Jsem si jistá, že to brzy zjistíme," ujišťovala ji Všetečka. „Máme rozkaz se přeskupit, vyčkat, dokud nepřítel neopustí oblast, a pak se vrátit na základnu."

To znělo logicky. Nemohli jsme opustit bojiště, pokud měli v úmyslu znovu shromáždit síly a bojovat dál.

Ukázalo se, že naše obavy jsou zbytečné. Flotila Nejvyšší instance se shromáždila u přepravní lodě a ta najednou zmizela, i s nimi. Jako kdyby tam nikdy nebyla.

„Mají hyperpohon," informovala jsem Kimmalyn na soukromém kanálu. „Možná jsme se měly pokusit ho ukrást."

„Vývrtka nám určitě nějaký sehnala," odpověděla Kimmalyn.

Doufala jsem, že je to pravda, protože chaos téhle bitvy jasně ukázal, že jsme naprostí outsideři. Ano, byli jsme lepší piloti a získali jsme jistou převahu tím, že jsme přesunuli boj do vesmíru. Plošina Rozkvět byla příhodné místo, odkud vyrážet do boje, ale stejně tak se ukazovalo, že je citlivá vůči útoku zvenčí. Každopádně to byl jen malý krůček, a pokud se nám nepodaří najít způsob, jak se z tohohle kusu skály dostat, tak i bezvýznamný. Jedinou další možností je najít způsob, jak bojovat *proti* nepříteli, a ne se jenom bránit.

Obecně jsem vnímala sebeobranu jako mnohem obdivuhodnější počin než invazi, ale ryba může žít v kádi jen tak dlouho, dokud si ji někdo neusmaží.

Byli jsme uvězněni na Detritu, zatímco nepřítel mohl cestovat kamkoliv do vesmíru a měl k dispozici veškeré zdroje. Potřebovali jsme víc. Víc prostředků. Víc pilotů. Větší pomoc. Víc, než nám mohlo poskytnout to, co zbylo z flotily Vzdorovitých po její havárii před téměř stoletím.

Dnes jsme přišli o Ještěrku, ubývali jsme jeden po druhém. Byla jsem pilotka. Uměla jsem poslouchat rozkazy. A můj tým byl tím nejlepším, co jsme měli, dokonce i bez těch kousků, co nám scházely. Jenže jsem nebyla hloupá.

Možná nemám Cobbovy zkušenosti nebo Spensinu vizi, ale vím, že jestli nepřijdeme na to, jak rychle změnit průběh téhle války, lidstvo dlouho nepřežije.

3

Čtyři dny po bitvě jsem měla namířeno do jídelny v labyrintu na plošině Rozkvět. Nevím, k čemu tuhle stavbu vytvořili, ale ten, kdo byl jejím autorem, rozhodně neměl ambice dostat se rychle kamkoliv bez podrobné mapy.

Pořád jsem se nacházela v jakémsi oparu. Bitva byla hodnocena prakticky každým jako velký úspěch, protože nás ten pátrač nezlikvidoval. Jenže víceméně to bylo jen štěstí, kterého jsme měli o dost víc než všichni ti, co tu zemřeli, když pátrač navštívil Detritus naposledy. A když zlikvidoval veškerou civilizaci, která se zde nacházela před námi. A i když jsme netušili, proč sem vlastně přišel, anebo proč odešel, byli jsme naživu a taky nás kompletně nevyhladila Nejvyšší instance. Měla bych se tedy radovat.

Jenže jsme nezůstali naživu *všichni*. Ještěrka nebyla první z mých přátel, o které jsem přišla v bitvě. A taky nebyla první, jejichž smrt jsem si vyčítala, i když jsem logicky věděla, že ani Bim ani Šavle nejsou mrtví mou vinou. Pátrač zmizel, ale mohl se objevit kdykoliv. Síly Nejvyšší instance odletěly, ale stejně tak mohly znovu bez varování přiletět. A až se tak stane, mí přátelé a já budeme znovu bojovat. Jsme přece piloti. To jediné, co stojí mezi posledními z našeho druhu a totálním vyhlazením.

Znala jsem *důvod* toho, co děláme – a věřila jsem tomu, i když mi zároveň vadilo, jaké lidi to z nás dělá. Takže bych se nakonec měla cítit líp.

Přesto mi líp nebylo. Cítila jsem jen prázdnotu.

Když padla Šavle, dostala celá letka povinné volno. Tentokrát nikdo volno nedostal – ani letka Noční můra, ani my, nikdo. To znamenalo, že se Velení obává návratu pátrače. Toho, že Nejvyšší instance zaútočí znovu. A přesto Jorgen, Nedd a Arturo byli dál na svém záhadném výletě na planetu. Spensa se opět ztratila v okamžiku, kdy tak učinil pátrač, a Kimmalyn tvrdila, že ani Cobb netuší, kam zmizela tentokrát.

Proto když jsem zaslechla tichý trylek Spensina mazlíčka, Hrůzoslimačky, došla jsem k závěru, že se mi to jenom zdá.

Ten zvuk přicházel z konce chodby, jako by byla někde za rohem, na opačné straně, než se nacházela jídelna. Před odletem Spensy na její tajnou misi se Hrůzoslimačka na plošině Rozkvět často objevovala. Jednou jsem ji našla na dámských toaletách poblíž očistných boxů. Přespávala na jednom ventilačním průduchu. Ráda si mi sedala na rameno a poslouchala hudbu z transmitéru, kterou mohla slyšet přes sluchátka. Když jsem jí nabídla kaviár z platýse, vydržela se mnou i přes hodinu.

Naši by se asi zděsili, kdyby viděli, že krmím jejich drahým dárkem slimačku, ale Hrůzoslimačce kaviár chutnal a já se ráda podělila. No a rodiče o tom nevěděli, takže jsme všichni byli spokojení.

Obešla jsem roh a byla tam Hrůzoslimačka, schoulená vedle mříže ventilačního průduchu. Teplý vzduch jí ovíval jasně modré ostny, které měla po celé délce hřbetu.

„Ahoj, děvče," pozdravila jsem ji a poklekla vedle ní. Slimačka se otočila za zvukem mého hlasu – nebyla jsem si jistá, jestli *vidí*, nebo jenom cítí – a pak jsem zase ruku stáhla zpátky.

Slimačka nebo slimák, prostě ten tvor měl v obličejové části po stranách modré zabarvení, které vypadalo skoro jako žábry, zatímco Hrůzoslimačka byla celá žlutá. Nebyla to tedy ona, ale nějaký jiný slimák téhož druhu.

Nevěřícně jsem zamrkala. Nikdy předtím jsem žádného slimáka neviděla, až když Spensa přinesla svého mazlíčka na plošinu Rozkvět. Našla ji dole na povrchu v jedné jeskyni, kde bydlela, když jí zakázali přespávat na základně Alta se zbytkem skupiny kadetů.

Ale co *tady* dělá *další* slimák?

„Ahoj, kamaráde," pozdravila jsem ho, roztáhla prsty a nechala slimáka, aby je prozkoumal svým baňatým čumákem. Je fakt, že

jsem neměla tušení, jak poznat u slimáka pohlaví, jestli tedy vůbec nějaké měli. Stejně tak jsem tápala, jestli Spensa skutečně uměla rozlišit pohlaví Hrůzoslimačky, nebo se nahodile rozhodla hovořit o ní jako o samičce.

Přejela jsem slimákovi prsty pod bradou – čumáček měl masitější než hlavu, kostru zřejmě kompletně postrádal, ale tam, kde by člověk hledal bradu, *zřejmě* bylo nějaké maso. Ta tkáň se při mém doteku stáhla a pak, jakmile jsem ho začala drbat po drsné pokožce, se slimák posunul dopředu. „Co ty tady?"

„Tady," zatrylkoval potichu slimák. Tohle Hrůzoslimačka dělala taky, opakovala slova a zvuky. Tenhle měl tišší hlas, nebo byl nastavený do nějakého tiššího režimu.

V sousední chodbě se ozval zvuk kroků a slimák se začal pomalu posouvat. Kroky se přiblížily a slimák se natlačil na má kolena, jeho tělo se teď o mě otíralo. Byl však příliš velký, než aby se schoval celý. Zpoza rohu se vyřítil Jorgen Weight, velitel mé letky. S Jorgenem jsme vyrostli ve stejné jeskyni a chodili jsme na stejnou základní školu, takže jsme se znali už od dětství. Jorgen měl tmavě hnědou pleť a kudrnaté černé vlasy. Momentálně se potil, jako když běhal ty svoje okruhy kolem základny Alta. Zabrzdil tak prudce, že mu nohy sklouzly po podlaze. Těžce dýchal. „Tady je," vydechl, když se podíval dolů na slimáka. „Tenhle bude poslední. Řekl bych."

„Poslední?" Slimák se ke mně choulil, tak jsem ho vzala do náruče a snažila se držet prsty dál od jeho obličeje. Jeho tlamička nebyla vidět, ale když se cpala Hrůzoslimačka kaviárem, něco se jí tam otevíralo. Přitom jsem nepřehlédla řady ostrých, ale současně pružných zubů, a i když jsem netušila, jestli by byl schopný kousnout, zjišťovat jsem to nechtěla.

„Jo," pokračoval Jorgen. „Tyhle potvůrky jsou slizký. Nechápu, jak se dostali ven z bedny."

Hm. „Sbíráš další mazlíčky pro Spensu?" zajímalo mě. Přišlo mi to trochu vlezlé, dokonce i na Jorgena. Se Spensou po sobě šilhají už od chvíle, co jsme opustili Altu. Jorgen si určitě myslel, že všechno dobře utajili.

„Ne tak docela," zavrtěl hlavou Jorgen.

„Ale vážně, kde jsi doteď byl?" Muselo existovat ještě jiné vysvětlení než to, co nám podalo Velení.

Jorgen si povzdechl. „Tak pojď. Když toho tvora vrátíš do bedny k ostatním, všechno ti vysvětlím."

Podívala jsem se na slimáka a jeho obličej se natočil poslušně ke mně. Chtěla jsem vědět, co Jorgen a ostatní dělali dole na planetě, a vrátit slimáka do bedny mi nepřišlo jako nijak náročný úkol. Dokázala jsem poznat, co je to výhodná protislužba.

„Spolehni se," odpověděla jsem a vydala se s ním po chodbě do prakticky prázdné místnosti se dvěma velkými bednami postavenými na sobě uprostřed a dalšími vyskládanými podél zdi. Na vrcholu těch dvou beden uprostřed seděl Nedd, první z asistentů velitele letky. Byl vysoký a měl široká ramena, takže jsem si vedle něj připadala malá, což se mi nestávalo tak často. Arturo, druhý asistent velitele letky, se opíral u dveří o zeď. Byl o pár centimetrů menší než já, měl snědou pleť a tmavé vlasy.

„FM!" zakřičel na mě Nedd o dost hlasitěji, než bylo třeba. „Moc rád tě vidím!"

„Nápodobně," odpověděla jsem s mnohem menším nadšením, zatímco Arturo se na Nedda podíval.

Nedd měl mimořádnou schopnost nevnímat jemné náznaky. Asi před měsícem, během dovolené, se na mně stranou od ostatních obrátil, jestli nechci někam jít. Už chvilku jsem si jeho zájmu všímala. Nedd byl hezký a milý, ale vážně to nebyl můj typ. Proto jsem mu na rovinu řekla, že bude lepší zůstat kamarádi. Vzal to dost dobře, ale od té doby se ke mně choval až příliš kamarádsky, jako kdyby chtěl tu ne zas tak trapnou původní situaci… dotáhnout na trapnější úroveň.

Přesně z toho důvodu jsem taky ignorovala jeho zájem.

Jorgen ukázal Neddovi, aby slezl z beden. „Máme je teď všechny?"

„To nevím," řekl Nedd. „Myslel jsem, že když na nich budu sedět, zůstanou uvnitř, ale to víko bylo stejně pořád zavřený, takže vůbec netuším, jak mohli zmizet."

„Jsou slizký," připomněla jsem. I když to tak nebylo, alespoň ne doslova. Když jsem přejela rukou slimákovi po hřbetě, byl to spíš pocit, jako když hladíte dobře vyleštěné kožené boty. „Hrůzoslimačka se dostala ze Spensina pokoje, kdy chtěla, i když byly zamčené dveře." Otočila jsem se k Jorgenovi. „Ale myslím, že mi dlužíš to vysvětlení."

„Ne, dokud nebude slimák v bedně," připomněl mi Jorgen, zvedl víko a ukázal dovnitř.

„Bedně!" zatrylkovalo několik slimáků a znělo to jako mnohočetná ozvěna.

Pořád jsem netušila, jaký problém je v uložení slimáka do bedny. Tak jsem ho ještě jednou podrbala po hlavě a uložila do bedny…

Bedna byla slimáky přeplněná a plazili se jeden přes druhého. Bylo tu pár žluto-modrých, ale i jiné barvy. Třeba fialové s oranžovými bodlinami nebo červené s černými jsem doteď neviděla.

„Kde jsi je nabral?" byla jsem zvědavá. „A proč jsou tady?" Napadlo mě, jestli Cobb nerozjel nějaký podpůrný program chovu zvířat pro piloty. Mít vlastního slimáka by mi nevadilo. Na tvory s tak exotickým vzhledem byli pozoruhodně přátelští a působili uklidňujícím dojmem.

Anebo se mi chyběl ten klid, co mi dodával vlastní domov, protože jsem tam už dlouho nebyla.

„Nevím, co ti řekl Cobb o tom, kde jsme byli," začal Jorgen.

„Že prý máte dovolenou na zotavenou," odpověděla jsem. „*Všichni tři.* Naráz. A tomu jsem ani na chvíli nevěřila."

„Správně," navázal Nedd. „Protože jestli jsme se na téhle výpravě měli zotavit…"

„Byli jsme něco hledat v jeskyních," přerušil ho Jorgen. „Něco, co vydává stejné vibrace, jaké Spensa slyší z hvězd."

Zírala jsem na něj. „Hledali jste něco, co vydává vibrace, které slyší jenom ona?"

Jorgen se nervózně podíval na podlahu.

„*Aha*," přitakala jsem.

„Jo," potvrdil Jorgen. „Mám ten defekt, stejný jako Spensa."

„Myslím, že bys tomu takhle říkat neměl," napomenul ho Arturo. „Jestli se můžeš pohybovat vesmírem s pomocí mysli, není to defekt. Je to úžasný."

„*Teoreticky* můžu cestovat vesmírem," souhlasil Jorgen. „Prakticky nemám tušení, jak na to. Spensa to dokázala, ale není tu, aby mi to vysvětlila. A ty vibrace, co jsem cítil, vycházely z…" Podíval se nejistě na bednu plnou slimáků. „Z nich."

Potlačila jsem smích. „Takže Spensa mluví s hvězdami a ty si povídáš… se slimáky."

Jorgen se tvářil, jako by mu už teď bylo líto, že se mi s tím svěřil. Tak jsem mluvila dál, abych mu ulevila. „Ale ty slimáci jsou roztomilí. A máš jich plnou bednu takže…“

„Dobře,“ dolehl k nám z chodby něčí hlas. Ve dveřích se objevil Cobb, na sobě měl admirálskou uniformu a sledoval nás s přísným výrazem. „To je moc dobře.“ Cobb vešel kulhavě do místnosti a za ním Šmodrch. Ten byl původně součástí naší letky, školu jsme začínali spolu, ale potom přešel do Technické divize. Ve skutečnosti se jmenoval Rodge, jenže všichni z naší letky pro něj používali volací znak, stejně jako pro mě. Šmodrch byl skoro stejně vysoký jako Nedd, vychrtlý s bledou kůží a zářivě rezavými vlasy. Měl v sobě roztomilost technicky orientovaných lidí. Všichni říkali, že je to prakticky génius. Bylo mi líto, že jsme se ještě před jeho odchodem z Nebeské letky nepoznali blíž.

Cobb se zahleděl na bednu se slimáky. „Vypadá to, že jde o takzvané taynixy. Proč ale mají tak různé barvy?“

Jorgen vypadal zděšeně, protože neznal odpověď. „To nevím. Asi to bude jiný druh? Proč máme my každý jinou barvu vlasů, pane?“

„Omlouvám se za tu otázku,“ pokračoval Cobb. „Ale jsou to všechno cytonici? Jsi si jistý?“

„Našli jsme je všechny ve stejné oblasti,“ připomněl mu Jorgen. „V jeskyních odkud jsem slyšel ty… zvuky. Pro mě je těžší vnímat jich víc současně, ale celá ta bedna tak nějak… vibruje. Je těžké to popsat.“

Šmodrch se na ně zamyšleně díval. „Je možné, že ze své podstaty je cytonik jen jeden druh. Anebo jsou ty barvy nahodilé a všechny je spojuje stejná přirozená vlastnost.“

Hm. Tak to bylo asi nejvíc slov, co jsem kdy slyšela vyjít ze Šmodrchových úst naráz. Očividně to tedy nebyl němý génius.

„Nemám tušení, co by to mělo být za vlastnost,“ pokračoval Jorgen. „Ale přinesl jsem je sem, abyste s nimi mohli provádět experimenty.“

„Provádět s nimi *experimenty*?“ zopakovala jsem. „Ale nebudete jim ubližovat, že ne?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Cobb. „Tihle tvorové jsou příliš cenní, než aby přišli nazmar. Jsou to hyperpohony.“

Všichni jsme se na něj dívali. Tedy všichni kromě Šmodrcha, který to už zřejmě věděl. Ten si nás na oplátku prohlížel jednoho

po druhém, ale když se měly jeho oči setkat s mými, najednou začal projevovat větší zájem o své nehty.

„Pane?“ promluvil Jorgen. „Slimáci jsou hyperpohony? Jak to víte?“

„Řekla mi to Spensa,“ odpověděl Cobb.

„Spensa se vrátila?“ zarazil se Jorgen. V jeho výrazu byla tak roztomilá naděje, že dokonce i Nedd, naprostý ignorant v oboru sociálních kontaktů, si toho všiml.

„*Byla* tu,“ přiznal Cobb. Na devadesát devět procent jsem si byla jistá, že Cobb taky věděl o vzájemné náklonnosti Jorgena a Spensy, ale rozhodl se, že se k tomu nebude vyjadřovat. Anebo se k tomu třeba vyjádřil, ale ne před námi ostatními. „Objevila se tu těsně před útokem flotily Nejvyšší instance a pak s nimi odletěla. Nepodařilo se jí ukrást technologii hyperpohonu, ale zjistila, že tohle“ – ukázal gestem k bědně – „je klíč.“

„Odletěla,“ promluvil Jorgen. „No a kam šla?“

„To nevíme,“ přiznal Šmodrch.

Jorgenovi okamžitě poklesla brada a Šmodrch se zatvářil soucitně. Se Spensou spolu vyrůstali a já jsem vždycky měla podezření, že se mu Spensa líbí, protože za ní běhal jako pejsek. Napadlo mě, jestli mu Spensa řekla, co je mezi ní a Jorgenem. Bylo těžké si představit Spensu, jak vůbec někdy mluví o svých citech.

„Mám Vývrtku rád jako každý jiný,“ ozval se Nedd, i když jsem si byla dost jistá, že ne. „Ale neměli bychom se spíš zabývat tím, že sedíme na bedně plné hyperpohonů?“

„Už na ní nesedíš,“ podotkl Arturo.

„A to je dobře, protože jestli je to pravda, tak ti slimáci mají větší cenu než celé naše ozbrojené síly.“

„To rozhodně ano,“ přikývl Cobb. „Jenže zatím nejsou k ničemu, pokud nepřijdeme na to, jak fungují.“

Z taktického hlediska to byla pravda, ale nelíbilo se mi, že vnímal tyhle živé bytosti jako součást zařízení, které nemá žádnou cenu, dokud se neobjeví způsob, jak je používat. Opravdu se mi příčila představa, že by se s nimi mělo experimentovat jako u nás doma s laboratorními krysami.

„Já nevím,“ dumal Šmodrch. „Je možné, že Nejvyšší instance z nich nějakým způsobem extrahuje cytonické orgány a používá *je*

k výstavbě hyperpohonů. Ale M-Botův hyperpohon byl v nějakém boxu. Třeba je to klec, kterou používají na slimáky, než je nasadí jako přepravní pohon?"

„Hele, Jorgu," ozval se Nedd, „kam si dáš svoje cytonický orgány ty?"

„Sklapni, Nedde," okřikl ho Arturo, možná i proto, že Jorgen byl příliš rezervovaný, aby poslal Nedda někam před Cobbem. Ten však ani nemrkl.

„Slimáci jsou náhodou docela inteligentní," vložila jsem se. „Hrůzoslimačka sice většinou papouškovala zvuky, ale jednou jsem ji naučila říkat „prosím", než jsem jí dala její kousek kaviáru. Bylo to roztomilé. „Rozhodně to nejsou *věci*."

„Věci!" zakřičel jeden slimák z bedny.

„Tím si moc nepomáháš," domlouvala jsem mu.

„Je mi jedno, jestli jsou to géniové," zachmuřil se Cobb. „Musíme vymyslet, jak je využít a dostat se z téhle planety dřív, než se Nejvyšší instance vrátí zpět se silami, které nebudeme schopní zvládnout. Už to jednou udělali. Kdyby se teď neotočili a neodletěli z vlastní vůle, mohl to být náš konec. Je to jasné?"

„Ano, pane," odpověděl Jorgen a my ostatní jsme se přidali jako ozvěna. Pravdou je, že o tomhle já nerozhodnu. Stejně jako mí přátelé toho můžu pro ochranu slimáků udělat jen málo.

„Šmodrchu a Jorgene, tohle šetření dávám za úkol vám."

„Pane?" zarazil se Jorgen. „Já o zvířatech nic nevím…"

„Shromáždění chce, abychom se soustředili na vlastní obranu, a já se jim nedivím. Proto má Technická divize spoustu práce na obranných plošinách. Šmodrcha nám půjčí jen proto, že s touhle technologií má nejvíc zkušeností díky své práci s M-Botem. A ty jsi cytonik a ti slimáci jsou cytonické… *věci*." Cobb máchl rukou směrem ke slimákům a snažil se mluvit jako odborník, i když neznal ten správný výraz. Nebyla jsem si jistá, jestli na tohle *existuje* nějaká terminologie. Rozhodně to pro nás bylo zcela nové teritorium.

„Pane, ráda bych pomohla," pípla jsem.

Cobb si mě změřil očima. „Fajn. FM taky pomůže. Chci zprávu o průběhu za čtyřiadvacet hodin."

Šmodrch zbledl. „Nejsem si jistý, jestli budeme mít výsledky za…"

„Jen zprávu o tom, co se dozvíte. Vím, že ty a tví kolegové inženýři by potřebovali měsíc, aby se v tom mohli šťourat a vymýšlet experimenty, ale tolik času my nemáme. Řekl jsem to jasně?"

„Ano, pane," přitakal Šmodrch.

„Za prvé musíme vymyslet, jak jim zabránit v útěcích," řekl Jorgen. „Pořád z té bedny prchají."

„Doufám, že do zítřka pro mě budete mít víc, než jestli jsme schopní udržet nějaké zvíře v kleci," zasmušil se Cobb.

„Vy nevíte, co dokážou, pane."

Bylo zvláštní, jak se jim dařilo utíkat. Bedna *vypadala* dost bezpečně a nemyslela jsem si, že by slimáci byli tak silní, aby zvedli víko. Tím spíš, když na něm seděl Nedd. I on sám by si *toho* musel všimnout.

„Myslíte, že provádějí hyperskoky?" napadlo mě.

Jorgen a Cobb se na mě nevěřícně podívali a pak jsme všichni obrátili zrak ke slimákům. Jeden z těch fialovo-oranžových lezl na záda svého kamaráda a jeho baňatý obličej se na nás díval a přemýšlivě se krabatil.

„Hrůzoslimačka utíkala ze Spensiny ubikace pořád," doplnila jsem. „A viděl ji někdo někdy pohybovat se kolem? Prostě se jen… najednou někde *objevila*."

„Jo, to by to vysvětlovalo," přikývl Jorgen. „Ta, co ji našla FM, zmizela hodně rychle."

„Jestli je to tak," zamyslel se Šmodrch, „asi bychom se *neměli* pokoušet držet je v zajetí, ale pozorovat."

Cobb poplácal Šmodrcha a Jorgena po ramenou. „To už nechávám na vás."

„Pane?" Na chodbě stála jedna z Cobbových asistentek a nakukovala do místnosti. „V řídícím centru na vás čekají hosté."

„Jací hosté?" byl zvědavý Cobb.

Asistentka se rozhlížela po nás ostatních, jako kdyby si nebyla jistá, jestli to může říct. „Národní shromáždění poslalo pár svých zástupců, aby s námi probrali obranné kroky, pane. Je s nimi i Jeshua Weightová."

Všichni jsme otočili hlavu k Jorgenovi. Jeho máma byla slavná pilotka, která se účastnila bitvy o Altu společně s Cobbem. Byla to legenda, i mezi piloty. Teď většinou pracovala se svým manželem, Jorgenovým otcem, který stál v čele Národního shromáždění.

„Tys věděl, že je tu tvá máma?“ vyslýchal ho Nedd.

„Ne,“ zavrtěl Jorgen hlavou. „Celé dny jsem byl s vámi, vzpomínáš?“

„Já nevím,“ pokračoval Nedd. „Neříkala Spensina babička, že umí něco jako číst lidem myšlenky?“

„Já tohle neumím,“ odsekl Jorgen. Zdálo se, že je teď naštvaný víc na sebe než na Nedda, jako kdyby k cytonickým schopnostem museli dodávat nějaký návod.

Tohle byl Jorgen. On si možná *fakt* myslel, že když je někdo cytonik, měl by ten návod dostat.

„Nemůžu ji nechat čekat,“ zachmuřil se Cobb. „Zítra čekám tu zprávu.“ A odkráčel, zatímco my jsme dál stáli kolem bedny plné slimáků.

„Tak jo,“ spustil Jorgen a energicky kývl hlavou. „Šmodrch chce sledovat slimáky, aby viděl, co se stane, když utečou. Nedd, Arturo a já přeneseme ty bedny do oddělení techniků a Šmodrch si tam pak může rozestavit svoje vybavení.“

„Co budu dělat já?“ zajímala jsem se. Nechtěla jsem si *stěžovat*, že nebudu nosit bedny, ale rozhodně jsem si nepřála, aby mě Jorgen nechal stranou.

„Můžeš mít na starost udržení slimáků v bedně,“ navrhl Jorgen. „Najdeš je, až utečou, možná bys je všechny mohla nějak označit, abychom je mohli sledovat.“

Podíval se na Šmodrcha. Předpokládala jsem, že si vymýšlí, když mluvil o Šmodrchově „vybavení“, ale o tom, co dělají v technické sekci, jsem zase tak moc nevěděla, a tam jsem nechtěla dávat najevo svou neznalost.

Šmodrch najednou vypadal rozpačitě. „To zní bezvadně.“

Nepůsobil ovšem, že mu ten nápad připadá bezvadný. Spíš si myslel, že nejsem zase tak moc způsobilá, abych se zabývala hlídáním taynixů. Jenže Jorgen kýval hlavou, jako kdyby na tom nic nepatřičného nebylo.

„Tak jo. Slyšeli jste Cobba. Jdeme na to.“ Jorgen spočítal slimáky v bedně. „Zatroleně, zase nám jeden chybí.“

Všichni se na mě podívali. Možná by bylo jednodušší, kdyby mě přidělili na přenášení beden. „Tak já se po něm půjdu mrknout.“

„Možná bychom po ní měli chtít, aby označila místo, kde slimáka

našla," promluvil znovu Šmodrch. „Tím pádem budeme mít data o obvykle překonávaných vzdálenostech."

„*Stojí* přímo tady," hlásila jsem se. „A když mi dáš nějakou značku, dám ji tam, kde ho najdu."

„Jo, jasně," koktal Šmodrch. Působil rozpačitě, ale pořád se mi odmítal podívat do očí.

Očividně můj zájem ho blíž poznat nebyl oboustranný. Škoda – roztomilých nerdů v mém věku, se kterými bych se mohla stýkat, byl tady, na plošině Rozkvět, vážný nedostatek. Na rozdíl od těch, které jsem sledovala v uplynulých pár měsících, jak soutěží, kolik volacích znaků dokážou vyslovit v jediném krknutí.

Nevadí, řekla jsem si. Mám teď práci, takže se otočím a vyrazím pátrat po taynixovi.

4

V příštích pár hodinách jsem nabyla jistotu, že se slimáci z bedny teleportují. Ti žluto-modří se pravidelně ztráceli, bez ohledu na skutečnost, zda na bedně bylo víko. Občas jsem je našla, jak se plazí někde v technologické sekci. Jindy jsem je objevila venku v hale, nebo někde dole v chodbě. Párkrát jsem se musela vypravit až do řídícího střediska nebo na vzletovou rampu, abych našla slimáky relaxující v něčí židli, případně na křídle stíhačky.

Nevypadalo to, že by bylo možné jim v tom nějak zabránit, ale zálibu v cestování měli jen ti modro-žlutí. Ostatní se drželi ve své bedně a navzájem se přelézali. Teleportující se slimáci odcházeli méně často, když jsem jim hrála hudbu z transmitéru, proto jsem ho nechala puštěný v nekonečné smyčce, aby u bedny přehrával pomalou, melodickou skladbu. Slimáci si při ní vesele trylkovali a opakovali tóny. Pokud ta hudba inženýrům vadila, zdálo se, že ji přijali jako nezbytnou součást vědeckého procesu, protože po mně nepožadovali, abych ji vypnula.

Právě jsem se vracela do technické sekce se svým nejvytrvalejším cestovatelem, slimákem s modrými skvrnami, co vypadaly jako žábry. Slimák se lehce chvěl – to dělala spousta z nich poté, co jsem je našla, zejména když se mi to podařilo rychle. Jakmile jsem se k nim přiblížila, lekli se, jako kdyby je předtím něco vyděsilo.

Sbírat je po celé plošině zrovna nebyla moje oblíbená aktivita, ale nemusela jsem alespoň myslet na Ještěrku, takže jsem za to byla vděčná.

„No," ozval se Šmodrch, „alespoň teď máš spoustu dat o tom, jak daleko se dostanou."

Šmodrch seděl u stolu a prohlížel si tu spoustu údajů, co jsem nashromáždila. I když nevím, třeba to bylo něco jiného. Nezvedl u toho vůbec oči. „Jo," odpověděla jsem. „Díky."

Zezadu jsem se na něj zamračila. Krátce po našem příchodu do technologické sekce Jorgena odvolali kvůli rozhovoru s jeho matkou a Šmodrch se vrátil zpět k jednoslabičným větám.

Možná jsem nebyla ta nejoslnivější osoba v jeho okolí, ale přesto mě štvalo, že si mě prakticky vůbec nevšímal. Anebo, a to bylo horší, všímal, ale neměl z mé přítomnosti radost.

Podrbala jsem na hlavě svého nejčerstvějšího uprchlíka – ze zřejmých důvodů jsem mu dala jméno Žábro – a pak spočítala slimáky. Opět jsem je měla všechny – nebo alespoň všechny, kteří byli v bedně, když jsem ji dostala na starost. Začali se ztrácet ve stále kratších intervalech a já jsem asi přišla na důvod.

„Myslím, že je čas krmení," sdělila jsem Šmodrchovi a nespouštěla přitom oči ze slimáků. Pořád jsem na ně dohlížela, abych některého z nich přistihla při teleportaci. Ale nezdálo se, že by se do ní pouštěli před mýma očima. „Víš, jak to uděláme?"

Šmodrch se na mě konečně podíval, ale v očích měl jen výraz čiré hrůzy, podobné, jako když se Cobb zeptal Jorgena, proč mají slimáci různé barvy.

„Ty víš, jak je krmit?" položila jsem znovu otázku. „Podle mě mizí rychleji, protože mají hlad, ale já pro ně všechny nemám dost kaviáru."

„Kaviár," zarazil se Šmodrch. „Proč bys jim…"

„V jedné z těch beden jsou houby," ozval se Jorgenův hlas. Otočila jsem se a stál ve dveřích. „Došli jsme k závěru, že je žerou, protože v jeskyni, kde jsme je našli, jich byla hromada. Vypadá to, že jim chutnají." Došel k jedné z beden a zvedl víko. Samozřejmě, že v ní byly houby s širokými kloboučky v nejrůznějších odstínech krémové a hnědé.

Žábro nedočkavě zatrylkoval. Dala jsem mu malou ochutnávku a pak hodila pár dalších hub do jedné z beden se slimáky. Ti se nahrnuli k houbám, všichni teď byli v jednom chumlu. Snad to pro ně bude motivace, aby zůstali alespoň chvilku v klidu.

„Jak to šlo s tvou mámou?“ zeptala jsem se Jorgena.

„Je to složitý. Národní shromáždění očividně vyděsilo zjevení pátrače a teď chtějí mít větší pravomoci ohledně toho, co OSV dělá. Cobbovi se to nelíbí.“

Chápala jsem důvod – Národní shromáždění přece nemělo žádnou praktickou zkušenost s Nejvyšší instancí, natož pak s pátračem.

I když tu nakonec neměl nikdo z nás.

„To není všechno,“ doplnil Jorgen. „Shromáždění se podařilo odchytit nějaké informace z datových sítí Nejvyšší instance. Říkají, že pátrače od Detritu odvrátila *Spensa*. A pak ho zjevně otočila proti *nim*.“

Já i Šmodrch jsme na něj zírali s otevřenou pusou. „Myslíš, že je to pravda?“ vypadlo ze mě.

„Možná,“ řekl Jorgen. „Pokud by někdo přišel na to, jak přemoct monstrum z vesmíru, mohla by to být ona.“

To byla logická úvaha. Tím, co Spensa předváděla, byla tak trochu mýtus. Kdybych ji neznala tak dobře, asi bych si myslela, že je něco lepšího než člověk.

„Jestli je to tak,“ pokračoval Jorgen, „potřebujeme ji zpátky. Nejvyšší instance zřejmě netuší, kam šla. Ale ví, že už tady není. Momentálně kontaktují všechny svoje lidi a nabádají je k mobilizaci za účelem našeho zničení, když je naše cytonička pryč.“

„Pak neví, že máme tebe,“ připomněla jsem.

Přes Jorgenovu tvář přeběhl stín. „Nejsem nám k ničemu, pokud nevymyslím, jak svoje síly používat. Anebo dokud nepřijdeme na to, jak využít *tyhle*.“

„To si tvoje matka přeje?“ došlo mi. „Dohlížet na vývoj hyperpohonu?“

„Ona chce dohlížet na všechno,“ povzdechl si Jorgen. „Anebo Shromáždění. Asi jim došlo, že máma byla v OSV hodně dlouho a že z ní bude dobrá kontaktní osoba pro začátek jednání.“

„A ty s tím nesouhlasíš?“

„Podle mě to dává smysl,“ uvažoval Jorgen. „Jenže ona… nemá takovou radost, že jsem řekl Cobbovi o tom svém defektu. Mělo to být rodinné tajemství.“

Už jsem pochopila, proč si to tajemství tak dlouho nechávali pro sebe. Koneckonců Nejvyšší instance zneužila výhodu Spensina otce,

otočila jeho schopnosti proti vlastním spolubojovníkům. To… by se mohlo stát i Jorgenovi. Nebo ne? „Jenže teď už to neutajíš. Jsi prakticky naše jediná naděje."

„Spensa byla naše větší naděje," namítl Jorgen. „Podle mě se máma bojí toho, co se mi může stát, když začnu experimentovat se svými schopnostmi."

I tohle dávalo smysl. Přemýšlela jsem, jestli Jorgenovi rodiče stáli za nápadem, aby se inženýři zaměřili na naši obranu a odsunuli hyperpohony stranou, což by znamenalo pro Jorgena větší nebezpečí.

„Spensa si najde cestu domů," připomněla jsem mu. „Už to udělala dřív a udělá to znovu."

Jorgen se na mě podezřívavě podíval, jako kdyby přemýšlel, proč se ho snažím upokojit ohledně Spensy. Kdyby tu teď neseděl Šmodrch, řekla bych mu, že vím, co k ní cítí. Šmodrch nás zvědavě sledoval od svého stolu – myslím, že to byl nejdelší pohled, jaký mi kdy věnoval.

„Samozřejmě, že bude v pořádku," přikývl Jorgen. „A Cobb a Národní shromáždění vymyslí, co dělat. Jen musíme přijít na to, jak z těch slimáků vytvořit hyperpohon."

„Žádný tlak," brzdila jsem ho. Oba jsme se podívali dolů na slimáky, kteří právě dojedli houby a plazili se kolem bedny, jak hledali další. Něco málo jsem jim přihodila a oni se pustili do jejich konzumace. Já jsem se mezitím pustila do krmení druhé bedny.

Jorgen si povzdechl a obrátil se ke Šmodrchovi. „Tak co zatím víme?"

„Nic moc," odpověděl Šmodrch. „Shromáždil jsem data, která nasbírala při sledování FM. Slimáci se nepřesouvají příliš daleko, největší vzdálenost je asi dvě stě metrů, ale většina z nich se přesunula necelých dvacet."

„Domníváme se ovšem, že provádějí hyperskoky," vložil se Jorgen.

„Nevím, jak jinak to vysvětlit," vzala jsem si slovo. „Pokud by se tedy nepohybovali *skutečně* rychle ve chvíli, kdy se nedíváme. A zřejmě by museli být neviditelní. A taky otevřít a zase zavřít bednu."

„Jasně," řekl Jorgen. „Takže pokud skutečně provádějí hyperskok, pravděpodobně je nemusíme nijak izolovat. Jen vymyslet, jak je

přimět, aby se přesunuli na větší vzdálenosti a cestovali tam, kam chceme my."

„A aby nás vzali s sebou," doplnil ho Šmodrch.

„Jo."

„Jak ale zařídit, aby šli tam, kam chceš ty?" přemýšlela jsem. „Nemůžeme jim přece zadat souřadnice." Slimáci byli dostatečně chytří, aby zvládli napodobit základní slova a vyhrabali se ze stísněných prostorů, ale asi bych jim zrovna nestrkala mapu a pak na ně nezírala v naději, že mě přenesou přes půl vesmíru.

„Když Spensa odletěla na Výhled na hvězdy, ta mimozemšťanka, Alanik, jí vložila do hlavy nějaké souřadnice," vzpomněl si Jorgen. „Udělala to asi cytonicky. Stejně, jako když Spensina babička říkala, že slyšela, jak na ni Spensa mluví z Výhledu na hvězdy. Já nevím, jak to udělat, ale kdyby se nám se slimáky povedlo tohle…"

„Škoda, že nemůžeme říct té mimozemšťance," povzdechl si Šmodrch a Jorgen pokyvoval hlavou.

Alanik byla hned po příletu sestřelená dělovou plošinou a pořád se ještě nacházela na ošetřovně, v bezvědomí. Zdravotníci asi doufali, že se uzdraví sama, protože o její anatomii toho moc nevěděli, takže jen zvládali udržovat ji pod sedativy a čekat.

Slimáci za sebou měli druhé kolo hub a čichali, jestli nenajdou další. Bylo jasné, že budeme muset poslat tým pro přídavek. Doufejme, že někde v jeskyních bude hub spousta. Vypadalo to, že se tam dole slimákům přežívalo dobře.

Vyndala jsem z bedny další houby a všimla si, že spodní vrstva hub se… pohybuje. Když jsem do ní sáhla, našla jsem další dva žluto-modré slimáky. Byli pěkně naducaní, tvářili se spokojeně a rozvalovali se na napůl snědeném extra velkém kloboučku.

„Vy jste ale chytráci," pochválila jsem je. Jestli se slimáci vydávali hledat jídlo, tak alespoň někteří ho našli. Vytáhla jsem oba ven – jeden měl mimořádně dlouhý hřebínek přes celá záda, který se mu ve spánku sklopil na jednu stranu – a uložila je zpátky do bedny s kamarády.

„Takže," spustil Šmodrch. „Zkonstruoval jsem krabici ze stejného kovu, jaký byl použitý v M-Botovi a o kterém on tvrdil, že jde o hyperpohon."

Jorgen se zamyšleně podíval na předmět. „Co to dělá?"

„Nic," odvětil Šmodrch. „Je to jen krabice."

„Jasně," povzdechl si Jorgen. „No a jaký byl její účel v konstrukci M-Bota?"

„Podle mého názoru," usuzoval Šmodrch, „by v něm měl být slimák, aby se nepohyboval po celé lodi, anebo neteleportoval mimo trup a nezemřel ve vesmíru. I kdyby dokázal přežít bez atmosféry, pilot by se mohl od svého slimáka vzdálit uprostřed letu."

Když byl teď *Jorgen* zpátky, byl Šmodrch opět hovorný. Udělala jsem něco, čím bych se ho dotkla? Neměla jsem tušení, co by to mohlo být.

„Ano," rozvíjel dál svou teorii Šmodrch. „Budeme jich tam muset pár dát, abychom měli jistotu. Stejně tak si myslím, že ta krabice přiměje slimáka, aby při hyperskoku s sebou vzal celou loď. Jen ještě nevím jak."

„Nemáme tedy představu, jak ho přesvědčit k přesunu," mračil se Jorgen, „ale pokud se k tomu rozhodneme, mohl by teleportovat celou tu krabici?"

„Možná," přemítal Šmodrch. „Musíme to vyzkoušet, tak to zjistíme."

„Bezva," řekl Jorgen. „FM, vezmi pár slimáků a strč je do Šmodrchovy krabice."

„Rozkaz," zareagovala jsem. Vyznělo to mnohem sarkastičtěji, než jsem zamýšlela. Koneckonců jsem se na místo *manipulantky* se slimáky přihlásila sama. Jorgen mi věnoval přísný pohled, ale já si ho nevšímala a zvedla jsem dva další modro-žluté slimáky z bedny. Tihle nebyli tak plaší jako ostatní a než jsem je uložila do Šmodrchovy krabice a uzavřela tmavé kovové víko, nechali se i pohladit.

Šmodrch i Jorgen na ni teď zírali.

„Myslím, že jestli krabice provede hyperskok, všimneme si toho," okomentovala jsem situaci. Což by bylo mnohem pravděpodobnější, kdybych je *právě* nenakrmila. Ale rozhodla jsem se, že tohle zmiňovat nebudu.

„Dobrý postřeh," ocenil Jorgen.

Šmodrch se na mě nervózně podíval a pak zase na Jorgena. „Možná bys měl zkusit uvést jednoho z nich do pohybu úmyslně. I když neznáš žádné souřadnice, mohl by ses pokusit přijít na to, jak s ním komunikovat?"

„Chceš, abych si povídal se slimákem." Jorgen se díval dolů na slimáky v bedně.

„Já si s nimi povídám," řekla jsem. „Nemusíš o tom mluvit, jako by to bylo něco šílenýho. Vyber si jednoho z těch, co vidíš, bude to jednodušší. Alespoň ho líp poznáš."

Jorgen se na mě podíval s výrazem, ve kterém bylo napsáno, že jsem asi magor, ale přesto se naklonil k bedně a zahleděl se na slimáky. Ti červeno-černí spořádali houby nejrychleji a teď si hověli a tiše trylkovali. To, jak zpívali, skoro připomínalo hudbu, i když to byly tišší a hlubší tóny než trylky těch žluto-modrých. Zvuky vydávané fialovými se pohybovaly někde mezi. Jejich hlasy spojené dohromady působily uklidňujícím dojmem, ale současně to bylo trochu děsivé.

„Má někdo nějaký návrh, jak bych to měl udělat?" obrátil se k nám Jorgen.

„Mohl bys začít tím, že se s jedním spřátelíš," navrhovala jsem. „Co takhle dát mu jméno?"

„Tohle nejsou mí *přátelé*," ohradil se Jorgen. „Testovaným objektům nemůžeme dávat jména."

„Já už to udělala," ohradila jsem se a ukázala na jednoho ze slimáků. „Tohle je Žábro. A myslím, že tihle dva" – ukázala jsem na mimořádně tlusté slimáky, které jsem našla v bedně s houbami – „by měli být Štísko a Tlouštík."

Šmodrch se usmál a na obou tvářích se mu objevily roztomilé ďolíčky. Působil vážně mile, když mě neignoroval.

Soustřeď se, FM. „Jsi na řadě," oslovila jsem Jorgena. „Pojmenuj si jednoho."

„Vážně?" bránil se Jorgen. „A to mi má pomoct vymyslet, jak se *s pomocí mysli* bavit se slimáky?"

Dala jsem si jednu ruku v bok. Chápala jsem, že si rád nejdřív všecko prostudoval, než se do toho pustil, ale i tak byl jako malé dítě. „Máš nějaký lepší nápad?"

Něco zabručel, ale pak natáhl ruku a vybral si jednoho z těch fialovo-oranžových. Tvoreček pronikavě zapištěl.

„Mačkáš ho moc silně," usměrňovala jsem ho.

„Nemám pocit, že bych mu tím působil nějakou nevratnou újmu."

„Ne. Ale kdybys na ně byl trochu něžnější, třeba by tě měli radši."

„Je mi jedno, jestli mě mají rádi!" rozdurdil se Jorgen. „Jen chci přijít na to, jak je můžeme využít jako nástroje, které potřebujeme pro boj s Nejvyšší instancí."

Podívala jsem se na něj přimhouřenýma očima. Obvykle jsem považovala Jorgena za opravdu dobrého velitele. Tak trochu upjatý, tak trochu příliš soustředěný na to, aby všechno fungovalo podle předpisů, ale zároveň mu záleželo na pilotech v jeho letce a šel si za tím, abychom všichni měli, co potřebujeme, i když ho tohle úsilí mohlo stát značnou část vlastního pohodlí.

Spensa mu ovšem dala hned první den mezi kadety přezdívku Ksicht a momentálně jsem měla pocit, že si ji i zaslouží.

„Neboj se," promluvila jsem k slimákovi v jeho ruce, spíš abych ho naštvala. „S námi ostatními se tu zachází stejně."

„No tak," vložil se Šmodrch. „Co, Jorgene, cítíš něco? Třeba ty vibrace, o kterých jsi mluvil předtím?"

„Já nevím," váhal Jorgen. „Slyším toho spoustu… nejspíš takové broukání. Zpěv v mé hlavě."

„Dokážeš zabroukat odpověď?" zajímalo mě.

Jorgen na mě upřel nevěřícný pohled, i když to byla naprosto rozumná otázka.

Zvedla jsem na svou obranu ruce. „Měli bychom s nimi provádět experimenty, nebo ne? Alespoň bys to měl zkusit."

„Fajn, ale jméno tomu nedám."

„Fajn!" zatrylkoval slimák na Jorgena.

„Myslím, žes mu ho právě dal," namítla jsem. „Fajn."

„Fajn!" souhlasil nadšeně slimák.

„Jistě, *Fajn*," zabručel Jorgen. „Teď buď zticha. Budu tomu broukat."

Jorgen se na Fajna úkosem podíval, pak zavřel oči. Chvilku je měl zavřené a pak začal broukat. Ten zvuk bych popsala jako falešný, kdyby ovšem vůbec měl nějakou melodii.

Ve dveřích se objevila Kimmalyn. „Má zácpu?" zeptala se. Nedd a Arturo jí pravděpodobně řekli, co tu provádíme se slimáky, tak se ze zvědavosti zastavila.

Jorgenovy oči se otevřely a pak upustil Fajna do bedny – minimálně z půl metru. Slimák vydal hluboký, naštvaný trylek. Natáhla

jsem k němu ruku, abych se mu poškrábáním za Jorgena omluvila, ačkoliv Jorgen se vůbec provinile netvářil.

„Ne," obrátila jsem se ke Kimmalyn. „Pokouší se dorozumět se slimáky. Cytonicky."

„Zavři dveře!" vykřikl Jorgen. „Nemusíme to rozhlašovat do světa."

„A to broukání k něčemu bylo?" otázal se Šmodrch.

„Cítil jsem se jako blbec," zakabonil se Jorgen.

„Jak říká Svatá," dodala Kimmalyn. „Cítím, tedy jsem."

Jorgen se na ni ošklivě podíval, ale Kimmalyn se na něj jen nevinně usmála.

Jorgen si povzdechl a podíval se na krabici hyperpohonu. „A co tihle slimáci? Pořád tam jsou?"

Otevřela jsem víko a nakoukla dovnitř. „Jo. Oba dva. A vypadá to, že spí." Jeden z nich vydával svým hřebínkem tichý hvízdavý zvuk, což by mohlo být chrápání.

Jorgen se podíval dolů do bedny. „Třeba by to bylo jednodušší, kdyby jich bylo míň. Nemůžu se soustředit, když jich je tolik najednou. FM, vytáhni tři, každého v jiné barvě."

Alespoň jsem na ně byla něžnější než on. Šmodrch mi přinesl kartónovou krabici a já jsem opatrně vytáhla fialového Fajna, žlutého Žábra a jednoho z těch červeno-černých slimáků, který zatím neměl jméno.

„Budu jim broukat," navrhl Jorgen. „A vy všichni si svoje poznámky necháte pro sebe. To je rozkaz."

„Nechť jsou tvé hvězdy požehnány," popřála mu Kimmalyn.

Kousla jsem se do rtu, abych se nemusela smát. Jorgenovo broukání připomínalo raněné zvíře.

Nakonec si Jorgen povzdychl: „Tohle nefunguje. Možná bych s nimi měl strávit nějaký čas o samotě."

„Pořád si myslím, že by ses k nim měl chovat líp," napomenula jsem ho. „Vytvořit si s nimi vazbu."

Jorgen obrátil oči v sloup. „Nevím, jak by to mohlo pomoct."

„Spensa má přece se svou slimačkou vztah, ne? Třeba takhle přišla na to, že je hyperpohon."

„Nemáme tušení, jak Spensa přišla na to, že je Hrůzoslimačka hyperpohon."

„Jen se snažím pomoct," povzdechla jsem si. „To ty jsi mě jmenoval specialistkou přes blaho slimáků."

„Cože?" podíval se na mě Jorgen.

Připadalo mi, že jsem to řekla dost jasně. „Specialistka přes blaho slimáků. Jsem tu, abych se o ně starala."

„FM," řekl Jorgen, „ty o těch slimácích nevíš nic víc než my."

„Ale jo," ohradila jsem se. „Kamarádila jsem se Spensinou slimačkou."

„Ty jsi…"

„*Kamarádila*," zopakovala jsem. „S Hrůzoslimačkou. Pamatuješ si ji?"

„Jistě, že si ji pamatuju," potvrdil Jorgen. „Ta věc měla být na Spensině ubikaci, ale objevovala se po celé plošině. Jednou se octla i v mém kokpitu a nedokázal jsem ji dostat ven! Pokaždé, když jsem ji chytil, tak mi ta věc křičela do obličeje ‚Ksichte'. Vsadím se, že ji to Spensa naučila schválně."

„Vidíš?" předhodila jsem mu. „Je jasný, že nemáš zkušenost s manipulací s těmi živočichy. Ale já jsem měla s Hrůzoslimačkou *vztah*. Sedávala mi na ruce a vrněla, když jsem ji krmila kaviárem."

Jorgen se na mě podíval, jako kdyby mi přeskočilo. „Slimáci *vrní*?"

„Chci říct, že *trylkují*, ale tohle bylo trylkování jako vrnění…"

„A tys ji krmila *kaviárem?* Kde jsi vůbec *vzala* kaviár?"

„Mí rodiče mi ho posílají, jasný?" vysvětlovala jsem. „Ale tím chci říct, že když tu není Spensa, další nejvhodnější osoba, která ti pomůže se slimáky, jsem já. A myslím, že když se u tebe budou cítit dobře…"

„Nesnažíme se, aby se cítili dobře. Snažíme se vyvinout *hyperpohon*. Spensa říkala, že tyhle věci…"

„Jsou to zvířata, ne věci."

„… že tahle *zvířata*, jsou klíčem k tomu, abychom se dostali z Detritu. A pokud sis toho nevšimla, musíme ten hyperpohon vyvinout co nejrychleji, protože nás právě navštívil *pátrač*, který se může každou chvíli vrátit a zničit nás."

„Podle mě se nevrátí," ozval se Šmodrch.

Oba jsme se k němu otočili.

„Říkal jsi, že ho Spensa dostala pryč, ne?" pokračoval. „Takže vymyslela způsob, jak nás ho zbavit."

Jo, jasně. Rozhodně se mu Spensa líbila. Což bylo prima. Vůbec jsem neměla pocit, že s tím klukem chci chodit – což koneckonců nebylo až tak důležité, když kus od našeho prahu byli Krellové – ale popovídat si s ním by mi stačilo.

Jorgen si povzdychl. „Možná. Ale ani Spensa nedokáže zařídit, aby nás Nejvyšší instance už napořád nechala na pokoji. Ti slimáci jsou naše nejdůležitější vodítko."

„Přesně tak," přikývla jsem. „Proto bychom se k nim měli chovat s respektem, jaký si zasluhují."

„Já si prostě myslím," vzpíral se Jorgen, „že bychom neměli dopustit, aby naše náklonnost ke slimákům stála v cestě pokroku."

„Nejsem si vědoma, že byste učinili nějaký pokrok," namítla jsem.

„Možná *bychom ho učinili*, kdyby ses soustředila víc na slimáky a ne na tenhle rozhovor," řekl Jorgen. „Vybrali jsme si krabici se třemi slimáky…"

„Se dvěma," opravil ho Šmodrch.

Jorgen na něj nevěřícně zamrkal.

„Technicky vzato," upřesňoval Šmodrch, „jsou v té krabici jen dva slimáci."

Jorgen se podíval do krabice, kde doopravdy byli jen dva taynixové – Fajn a ten červeno-černý.

„Je jasně vidět, že specialistka pro blaho slimáků nedělá svou práci," šťouchnul si Jorgen. „Měla jsi zajistit, aby *zůstali* v *krabici*."

„Fajn," povzdechla jsem si.

„Ne," vložil se Šmodrch. „Fajn je pořád tady. To byl ten druhý."

Kimmalyn se rozesmála. Možná, že Šmodrch nakonec přece jen měl smysl pro humor. Ale když jsem se na něj usmála, zrůžověly mu tváře, jako kdyby se žertováním se mnou dopustil nějakého přestupku.

Někdo mu snad řekl, že se mnou nemá mluvit?

Rozhlédla jsem se, ale vypadalo to, že Žábro se hyperskokem přesunul někam dál. „No tak jo, jdu ho najít, ale…"

„Hej!" zakřičel Jorgen. Podívala jsem se dolů, abych zjistila, že červeno-černý slimák se mezitím vydrápal z krabice a teď si pozorně prohlíží Jorgenovu tkaničku. Ten se sehnul a zvedl ho, opět ho stiskl příliš silně.

„Jorgene, musíš být víc…“

„FM,“ přerušil mě zvýšeným hlasem. „Já to *zvládnu*…“

„*Zvládnu*,“ zatrylkoval slimák.

Jorgen se na něj podíval s výrazem nezměrného utrpení.

A pak slimák explodoval.

Tedy on sám zůstal nedotčený a nezraněný, ale něco z něj *vyletělo* ven, jako kdyby to vyslal kolem sebe do vzduchu všemi směry.

Jorgen slimáka upustil a uskočil. Na předloktích, tvářích i nose se mu objevily rudé proužky. Šmodrch se lekl a dokonce i Kimmalyn vypadala zděšeně. Ty řezy nebyly nijak *hluboké*, ale bylo jich hodně, jako kdyby se kůže někdo jemně dotkl minimálně desítkou žiletek.

Všichni jsme zírali na Jorgena. Slimák si to nevzrušeně šinul po podlaze.

„Není ti nic?“ zeptala jsem se.

„Asi bys mu měl dát jméno *Bomboslimák*,“ navrhla Kimmalyn.

„Podle mě bys měl zajít na ošetřovnu,“ přidal se Šmodrch.

Jorgen si přiložil špičky prstů k nosu a rozetřel si z něj krev po tváři. „FM, myslíš, že bys mohla vrátit toho slimáka zpátky do bedny?“

„Jistě,“ přikývla jsem. Pak jsem se sklonila a nechala Bomboslimáka, aby prozkoumal mou ruku, než jsem ho opatrně uložila do bedny k ostatním.

„Dobře,“ pochválil mě Jorgen. „Porada končí.“ A pak odkráčel z místnosti, zatímco mu po kůži dál stékaly malé krvavé čůrky.

5

Když jsem Fajna vrátila zpátky do bedny a zakryla ho víkem, vydala jsem se za Jorgenem na ošetřovnu. Neměla jsem tušení, co mu slimák udělal, Hrůzoslimačka nikdy nic podobného neudělala, alespoň pokud vím. Ale Jorgen byl dost vystresovaný už *předtím*, než ho slimák takhle vyzdobil. Tohle nevypadalo dobře.

Když jsem vstoupila do dveří, zdravotníci mu na řezy dávali malé náplasti a ptali se, co se stalo.

„To je tajné," odbyl je Jorgen.

Myslím, že to nakonec byla pravda – a to znamenalo, že jim nemusel vysvětlovat, že je pořezaný, protože polekal slimáka. Nakoukla jsem přes sklo do protější místnosti, kde ležela na lehátku ta mimozemská dívka.

Byla to humanoidka, ačkoliv její pleť byla světle fialová a vlasy nepřirozeně bílé, takže odpovídaly barvou výrůstkům, které jí trčely z tváří. Působila tak podivně, s těmi vysazenými lícními kostmi a širokým čelem, jež bylo skoro jako u člověka, ale přesto mu do lidského něco chybělo. Celkově její vzhled vyvolával určitě znepokojení, a to i když spala.

„Můžete říct Velení, že bude v pořádku," chlácholil mě jeden ze zdravotníků cestou ven ze sálu. Logicky usoudili, že čekám na informaci, kterou budu moct hlásit dál, ale Velení zatím netušilo, že se vyskytl nějaký problém.

S Jorgenovou olepenou tváří to samozřejmě nebude trvat dlouho a měla jsem obavy, co to bude znamenat pro slimáky.

Otočila jsem se zpátky do místnosti. Jorgen pořád seděl sám na lůžku. „Jsi v pořádku?“ zeptala jsem se.

„Jo,“ kývl Jorgen a podíval se na svůj odraz v okně. „Fantastickém.“ Jeden koutek úst se mu zvedl vzhůru. „I když jsem tě měl jasně poslechnout a nemačkat ty slimáky.“

„Přesto jsem nečekala, že ti ublíží,“ přiznala jsem se. Hrůzoslimačka se kolem Spensy motala dost dlouho na to, aby se jednou nebo dvakrát vyděsila, a přesto nikdy neexplodovala. Na druhou stranu to vypadá, že hyperskoky zvládají jen ti žluto-modří, takže možná ti červeno-černí… vybuchují?

„Nevím, jestli hrálo roli jen to mačkání,“ uvažoval Jorgen. „Pořád jsem se snažil soustředit na tu vibraci, chápeš? Tohohle si ale broukáním *nezískám*.“

„Tak to je jasný.“

Jorgenův úsměv byl mnohem upřímnější, ale natáhl si přitom jednu jizvu na rtu a cukl bolestí hlavou. „Ale cítím to ve své mysli. Je těžké zaměřit se na jednoho z nich, protože ta vibrace je příliš slabá, ale snažil jsem se ho přimět… aby se mnou mluvil, řekl bych. Jak jsi mi poradila.“

Vypadalo to jako náročný úkon. Není divu, že je zklamaný. „Takže si myslíš, že když jsi s ním mluvil, motivoval jsi ho k té explozi?“

„Někdy mám takový vliv na lidi. Zeptej se Spensy.“

Rozesmála jsem se a Jorgen se přidal. Bez ohledu na to, co si o něm lidi mysleli, měl Jorgen smysl pro humor. Jen byl příliš upjatý, a tak ho většinou nedával najevo.

„Asi by pomohlo, kdyby sis s nimi vybudoval vztah,“ navrhovala jsem. „Nejsou to strojové součástky. Nemůžeš předpokládat, že je zapojíš a začnou fungovat. Jsou to živé bytosti.“

„Pravila specialistka přes blaho slimáků.“

„Je to tak. A když jsme u jejich blaha…“ Povzdechla jsem si. „Myslíš, že by je to mohlo ohrozit? Kdyby si lidi mysleli, že jsou nebezpeční…“

Jorgen zavrtěl hlavou. „Nic to nezmění. Jestli jsou taynixové tajemstvím mezigalaktického cestování, pak s nimi musíme v experimentech pokračovat, i kdyby byli hodně nebezpeční. Asi bych si příště měl vzít rukavice. A obličejovou masku.“

„Možná by ti někde Cobb mohl najít celotělový pancíř.“

„To by bylo hezké."

„Je možné, že hyperpohony jsou jen ti žlutí," rozvíjela jsem teorii. „Jiná barva může znamenat jiné schopnosti. Hrůzoslimačka nikdy nevybouchla."

Jorgen přikyvoval. „To je hodnověrná teorie. Máme dostatek těch žlutých, abychom se nejdřív mohli věnovat jim. O ty ostatní si budeme dělat starost později." Zvedl ke mně oči a upřel na mě temné zorničky, jako kdyby mi viděl až do žaludku. „Proč se vlastně o ty taynixy tak bojíš?"

Pokrčila jsem rameny. „Nebojím."

„Určila ses jako specialistka přes blaho slimáků a chceš mi říct, že ti na nich nezáleží?"

„*Tys* mě určil jako specialistku přes blaho slimáků."

„FM, řekl jsem ti, že je máš udržet v bedně. Tím pádem jsi specialistka na udržení slimáků *v lokaci*. To blaho sis tam dala ty sama."

Založila jsem si ruce na prsou a opřela se o zárubeň. „Prostě si jen myslím, že bychom se k nim neměli chovat jako k nějakým strojům. Jestli nás dokážou dostat z téhle planety dřív, než se Nejvyšší instanci podaří nás zničit, musíme udělat vše, co je v naší moci, aby se tak stalo. Ale pořád jsou to živé bytosti. Nemusíme se přitom chovat jako zrůdy, ne?"

„Jistě, že ne." Jorgen se ušklíbl. „A kdybych tě poslechl, možná bych neměl pořezaný obličej. Pověz mi pravdu. Jak hrozně to vypadá?"

„Zdravotníci říkali, že budeš v pořádku."

„Jo, ale vypadám legračně."

Obličej mu držely pohromadě malé kousky náplastí, takže to byla tak trochu pravda. „Hele, holkám se jizvy líbí, ne?"

Jorgen zavřel oči.

Jo. Tady záleželo na názoru jediné holky a ta tu zrovna nebyla, aby ho mohla chválit.

I když, jak jsem o tom tak přemýšlela… „Myslím, že jestli existuje holka, která by obdivovala jizvu, je to Spensa, nemyslíš?"

Jorgen mi věnoval pohled, ve kterém byla směsice údivu a hrůzy, udělal mi tím radost. Pak se vzpamatoval a stočil rozhovor zpátky ke mně. „Myslím, že jsme probírali tvou náhlou posedlost právy zvířat."

„Myslím, že jsme probírali tvůj obličej, ale jestli chceš mluvit o právech zvířat…"

Jorgenovy oči zachytily něco za mými zády. Otočila jsem se a zjistila, že na chodbě stojí jedna z Cobbových asistentek. „Admirál Cobb chce, abyste přišel do řídícího centra," sdělila Jorgenovi. „Mám mu říct, že jste indisponován?"

Jorgen hekl. „Ne, vyřiďte, že hned jdu. Stejně by se to nakonec dozvěděl."

„Kvůli čemu myslíš, že to je?" zajímalo mě. „Na hlášení je ještě brzo."

„Pojď se mnou a uvidíš," navrhl Jorgen. „Aspoň mi pomůžeš vysvětlit, co se mi stalo s obličejem. Když jsi ta specialistka pro blaho slimáků a tak vůbec."

Pořád jsem ještě měla najít Žábra, nehledě na další, jimž se v mezičase taky podařilo získat svobodu. Ale nechtěla jsem si nechat ujít příležitost zjistit, jaké má Cobb plány. Vydala jsem se za Jorgenem do řídícího centra, což byla velká místnost s širokým stolem, v jejíž přední části stál holoprojektor.

Cobb seděl u stolu se svými dvěma asistenty. Naproti němu byla usazená nějaká žena tmavší pleti s černými vlasy, které byly podobné Jorgenovým. Jen je měla obtočené ve spirále kolem hlavy.

Jeshua Weightová, Jorgenova matka, byla jedním z nejuctívanějších pilotů, kteří kdy odešli z OSV do výslužby. Její politický vliv stoupl v okamžiku, kdy se její manžel stal členem Národního shromáždění. S sebou měla dva další lidi – podle jejich drahého oblečení jsem tipovala buď na méně významné politiky, nebo další styčné osoby, které sem z Národního shromáždění vyslali s ní.

V čele stolu seděl Šmodrch s dalším inženýrem a nervózně se ošíval. „Myslíme si, že se blížíme plnému zprovoznění systému planetární obrany," promluvil Šmodrch. „Jeho dekódování je náročné, ale částečně jsme ho už zvládli a teď se snažíme přijít na to, co máme před sebou. Je to o dost složitější než jakékoliv programování, které jsme používali v jeskyních, a o většině těch věcí nevíme, jak fungují."

Bylo jasné, že Šmodrch dokázal mluvit i v Cobbově přítomnosti, ačkoliv jsem poznala, že je nervózní. Lidi předpokládali, že každý, kdo zvládl pilotní zkoušky, by měl být schopen mluvit na veřejnosti – nebo si na to alespoň zvyknout – ale podle mě tohle ve Šmodrchově případě neplatilo. Na druhou stranu nedělal, že tam ostatní *nejsou*, ačkoliv se tvářil, že by byl radši, kdyby tam *nebyli*.